

ДЖОРДЖ Р. Р. МАРТИН ЧУМАВАТА ЗВЕЗДА

Част 1 от „Хевиланд Тъф“

Превод от английски: Росен Рашков, 1996

chitanka.info

— Не — каза решително Каж Невис. — Това няма да стане! Трябва да сме дяволски глупави, за да се забъркаме с някой от големите транскорпорации.

— О, глупости на търкалета — не му остана дължна Селис Уаан. — Нали трябва да стигнем дотам? Значи ни е необходим кораб. Наемала съм чартърни кораби от Старслип и преди, те са много удобни, екипажите им са любезни, а кухнята е повече от поносима.

Невис ѝ хвърли един смразяващ поглед. Лицето му беше съвсем подходящо за целта. Чертите му бяха остри и неправилни, твърдата му коса беше обърната назад, носът му приличаше на ятаган, а малките му, тъмни очи бяха наполовина скрити от гъсти, черни вежди.

— И какво те накара да наемеш кораб точно от Старслип?

— Ами, трябваше ми с учебна цел, естествено. — Селис Уаан отлепи една сметанова паста от чинията пред себе си и като използва умело палеца и показалеца си, я пусна в устата си. — Ръководила съм много важни изследвания, а Центърът осигуряваше необходимите средства.

— Нека тогава ти отворя проклетите очи. Това не е пътуване с учебна цел или някаква дяволска разходка. Няма да се мотаем на някоя затънтена планета и да изучаваме как се съвкупяват местните туземци. Или пък да си тикаме носа наоколо, събирайки някакви незначителни данни, за които никой нормален човек, за разлика от теб, не дава пет пари. Нека напомня на всички ви, че сме се събрали тук, за да решим как да стигнем до съкровище, което има неоценима стойност. Ако успеем да го открием, аз нямам никакво намерение да го предам на властите. Нуждаете се от мен, защото то трябва да се пласира по не чак толкова легални канали. Но се страхувате да ми кажете дори в каква посока ще тръгнем, а Лайън си е наел и бодигард. Добре, да знаете, че не ми пука. Ала трябва да разберете още нещо — аз не съм единствения, на когото не може да се гласува доверие. Тук става дума както за огромна печалба, така и за необятна власт. Ако ти продължаваш да ми дрънкаш каква била храната на тези проклети кораби, аз си тръгвам. Имам достатъчно друга работа, за да стоя тук и да слушам подобни глупости.

Селис Уаан изсумтя пренебрежително. Тя беше висока, пълна жена с подпухнало и зачервено лице. Умееше да пухти силно и от устата ѝ изхвъркнаха слюнки.

— Старслип е много престижна фирма. А законите тук са...

— ... напълно безсмислени — прекъсна я Невис. — Тук, на Шанделор има едни закони, на Клерономас — други, на Майа — трети и най-важното е, че всички те не означават абсолютно нищо. Ако приложим, например, законодателството на Шанделор, в случай че открием нещо ще получим едва една четвърт от неговата стойност, а нея едва ли някой може да определи. Да приемем, че твоята чумава звезда е наистина това, за което я смята Лайън, и да приемем, че все още е в добро техническо състояние. Този, който я контролира, ще се наслаждава на удивителна военна мощ и ще може сам да управлява целия звезден сектор. Старслип, а и която и да е друга транскорпорация, е по-алчна и безскрупулна дори от мен самия. Като допълнение, корабите им са големи, мощни и лесно могат да бъдат наблюдавани от различните планетарни правителства. В случай, че не сте забелязали, нека ви напомня — ние сме само четирима, пет, ако броим и наемния работник. — Той кимна с глава към Рика Даунстар и тя му отвърна с мрачна усмивка. — На един голям кораб само сладкарите са поне петима, да не говорим за останалия екипаж. Щом видят какво сме открили, в същата секунда ще ни го отнемат.

— Ако ни излъжат, ще ги осъдим — раздразнено отбеляза дебелата антроположка. Тя се наведе и взе последната сметанова паста от чинията.

Каж Невис злобно се засмя.

— И в кой съд? На коя планета? Според теб ние ще останем живи, а аз дълбоко се съмнявам в това. Трябва да отбележа, че ти си удивително глупава и грозна жена.

Джефри Лайън с неудобство слушаше тяхната разправа, докато най-накрая не се сдържа и ги прекъсна.

— Хайде, стига! Нека не се обиждаме напразно, Невис. Няма смисъл от ругатни. Все пак ще работим заедно и трябва да се уважаваме. — Лайън беше нисък, квадратен човечец, облечен във военна униформа от хамелеонска материя, украсена с медали от някоя отдавна забравена кампания. Платът изглеждаше сив под бледото осветление на ресторанта, сиво, което подхождаше на настръхналата му брада, подстригана под формата на права лопата. На голямото, плешиво чело имаше малки капчици пот. Каж Невис го изнервяше и

погазваше репутацията му. Лайън се огледа наоколо, търсейки с очи подкрепата и на другите.

Селис Уаан се нацупи, без да вдига поглед от празната чиния, сякаш очакваше тя всеки момент да се напълни отново. Рика Даунстар — „наемния работник“, както я бе нарекъл Невис, се беше изтегнала на стола си и светлозелените ѝ очи гледаха с язвително удоволствие. Под сивия ѝ работен костюм и сребрилата, мрежеста, стоманена жилетка стройното ѝ, мускулесто тяло изглеждаше странно отпуснато. Нея не я засягаше дали работодателите ѝ смятат да се карат и през нощта.

— Обидите са безсмислени — каза Анитас. Трудно беше да се каже какво мисли кибертехнологът. Лицето му се състоеше предимно от лъскав метал и прозрачна пластмаса и не можеше да се твърди, че е изразително. Ръцете му бяха скръстени, но пръстите на лявата му ръка бяха човешки, а тези на дясната бяха направени от синкава стомана. Той изучаваше Невис с две сребристо-метални очи, които плавно се движеха в черни, пластмасови орбити. — Каж Невис каза няколко много важни и правилни неща. Той има голям опит в тази област, а ние почти никакъв. Какъв е смисълът да го включваме в нашата група, ако няма да се вслушваме в неговото мнение?

— Да, точно така — съгласи се Джефри Лайън. — Какво тогава ще предложиш, Невис? Искаш да не използваме транскорпорациите, как тогава ще стигнем до чумавата звезда?

Невис се усмихна мрачно.

— Транскорпорациите не са монополисти, те не са единствените, които отдават кораби под наем. Това беше и причината, поради която предложих да се срещнем тук, а не в офиса на Лайън. Тази дупка е близо до космодрума и съм сигурен, че който ни трябва, е наоколо.

Джефри Лайън го погледна колебливо.

— Да наемем някой частен кораб?! Но всички те имат отвратителна репутация?!

— Това се отнася и до мен — напомни му Невис.

— И все пак. Чувал съм, че те са контрабандисти и дори пирати. Мислиш ли, че си заслужава? Ще поемем голям риск.

— Не бива да рискуваме, следователно това, за което говоря не е риск. Всичко опира дотам да намерим подходящия човек, а аз познавам твърде много хора. Добри, лоши... — той кимна леко с глава.

— Виждате ли онази тъмна жена с черни бижута в дъното на ресторанта? Казва се Джесамин Кейдж, господарката на „Безплатна авантюра“. Сигурен съм, че тя ще се съгласи да наемем кораба ѝ и то на изгодна цена.

Селис Уаан проточи врат в указаната посока.

— Онази там ли? Надявам се, че корабът ѝ има изкуствена гравитация, от безтегловността започвам да повръщам.

— Кога смяташ да говориш с нея? — попита Джефри Лайън.

— Не смятам. Използвах преди време Джесамин за няколко карго полета, но сега не бих поел риска да пътувам с нея, а и никога не съм си мислел да я замесвам в нещо толкова голямо. Екипажът ѝ е от девет души, напълно достатъчни, за да се справят с мен и наемния работник. Не се засягай, Лайън, но останалите просто не се броите.

— Мислех, че знаеш. Аз съм бил войник — отговори нацупено Лайън. — Участвал съм дори в истински сражения.

— И кога е било това? Обзалагам се, че преди стотина години. Казах вече, останалите не се броите. Джесамин ще ни пречука всички, без да ѝ мигне окото. — Погледът на Невис се спря поотделно на всеки един от събеседниците му. — Точно затова съм ви необходим. Без мен щяхте да сте толкова наивни, че като нищо щяхте да наемете Джесамин или някой от транскорпорациите.

— Моята племенница работи на кораба на един много преуспяващ независим търговец — обади се Селис Уаан.

— О, така ли? И кой е този търговец?

— Ной Уекърфъс, собственик е на „Светът на изгодните сделки“.

— Дебелият Ной, нали? — кимна Невис. — Ако това пътуване се осъществи, сигурен съм, че ще е дяволски интересно. Трябва да ти кажа, че в този кораб нарочно се поддържа безтегловност. Гравитацията със сигурност ще убие този стар дегенерат. Не, че това има някакво значение, но Уекърфъс не е толкова жаден за кръв. Шансовете да ни остави живи са петдесет на петдесет. Все пак той е достатъчно алчен, за да открие начин как да получи пълен дял, а при възможност, защо не и всичко. Екипажът му се състои от двадесет души — всичките жени. Интересувала ли си се някога какви са точно задълженията на твоята племенница?

Селис Уаан се изчерви и побърза да се обърне към Лайън.

— Докога ще трябва да слушам инсинуациите на този мъж. Откритието беше мое, нали? Нямам повече намерение да търпя обидите на някакъв си треторазряден гангстер.

Джефри Лайън сърдито се намръщи.

— Да, време е да сложим край на кавгите. Невис, няма нужда да ни доказваш колко си способен, привлякохме те именно затова и трябва да проявяваш търпимост. Предполагам, че вече знаеш кой може да ни закара до чумавата звезда.

— Разбира се.

— Кой е той? — пробуди се Анитас.

— Човекът е независим търговец, но досега не му е провървяло. От половин стандартна година се е закотвил тук, на Шанделор и напразно очаква някой да му възложи товарен курс. С положителност вече е започнал да се отчайва и то до такава степен, че ще приеме всичко, което му предложим. Притежава малък, разнебитен кораб с дълго, смешно име. Не е нищо луксозно, но ще ни закара там, където трябва, а нали това е най-важното. Човекът сам си управлява кораба, така че и проблемът с екипажа също отпада. Този мъж, доколкото разбрах, е доста странен и едва ли ще ни създаде неприятности. Той е грамаден, набит, но по душа е мекушав. Обича котки и държи няколко на борда, но не си пада много по хората. Пие големи количества бира и се тъпче с храна. Съмнявам се, че дори има някакво оръжие. Работата му е да скита от планета на планета с този разбрицан кораб и да продава боклуци и дрънкулки, които е купил отнякъде другаде. Уекърфъс ми каза за него, че е смахнат, но дори и да греши, той няма да ни създаде проблеми. Ако се опита да ни се пречка, аз и наемният работник ще го ликвидираме и ще го дадем за храна на котките му.

— Невис, не искам да чувам подобни приказки — възмути се остро Джефри Лайън. — Не трябва да има никакви убийства по време на нашето пътуване.

— Така ли?! А защо си наел нея? — Той кимна към Рика Даунстар.

— Просто така, за сигурност.

Усмивката на Невис се превърна в зловеща, злобна гримаса.

— Просто така?! Добре, както и да е. Ето, нашият човек влиза.

Никой, освен Рика Даунстар, не беше запознат с изкуството на конспирацията, затова другите трима веднага се обърнаха към вратата

и се втренчиха в мъжа, който току-що бе влязъл. Той беше много висок, почти два метра и половина и големият му корем бе изскочил над тънкия метален колан. Имаше огромни ръце, издължено безизразно лице и скована, тромава стойка. Кожата му навсякъде беше прозрачно бяла и изглежда, че по тялото си нямаше никакво окосмяване. Носеше лъскави сини панталони и ръждивокафява риза, чиито широки ръкави бяха оръфани по краищата.

Мъжът вече бе забелязал любопитните им погледи, спря се и също започна да ги изучава. Лицето му оставаше бледо и безлично и Селис Уаан първа извърна очи, последвана от Лайън и най-накрая от Анитас.

— Кой е той? — попита киборгът.

— Уекърфъс му вика Тъфи — отговори Каж Невис. — Истинското му име, доколкото знам, е Хевиланд Тъф.

Хевиланд Тъф взе последния останал зелен звезден форт с учудваща за размерите си деликатност. След това се изправи и с усмивка огледа игралната маса. Целият звезден куп беше червен. Крайцери и дреднаути, звездни фортове и колонии — всичко бе в червено.

— Мисля, че спечелих.

— Да, отново — тежко въздъхна Рика Даунстар. Тя се надигна и се протегна, за да раздвижи схваналите се от часове стоеене крайници. Тялото ѝ се извиваше със смъртоносната грация на лъвица и Тъф забеляза освен металната жилетка и кобура на оръжието ѝ, което беше скрито под мишницата ѝ.

— Надявам се, че няма да е много нахално, ако предлага да изиграем още една игра.

— Не, благодаря. Прекалено си добър. Аз съм родена комарджийка, но и номерата, които знам, не минават. Омръзна ми да ме изпреварваш.

— Несъмнено моят късмет вече се е изчерпал и вероятно при следващата игра ще успеете да унищожите нещастните ми войници.

— О, несъмнено — усмихна се Рика Даунстар, — но позволи ми да отложам този опит за време, когато скуката стане нетърпима. Все пак аз съм по-добра в тази игра от Лайън. Нали е така, Джефри?

Джефри Лайън седеше в ъгъла на корабната командна зала и внимателно преглеждаше една папка със стари военни тестове. Цветът на костюма му сега се беше сменил, сливайки се с кафявата синтетична материя, от която беше изработена стената зад него.

— Тази игра няма нищо общо с автентичните принципи на военната тактика — раздразнено отговори Лайън. — Аз се придържам към стратегията, която е използвал Стефан Кобалт Нортстар, когато 13-и Земен Флот разби хранкените. Контраударът на Тъф е напълно погрешен и ако правилата бяха по-добре написани, щеше да се окаже фатален и да доведе до пълно поражение на войските му.

— Това е самата истина, сър. Вие имате прекалено голямо предимство, все пак сте военен историк, а аз — само скромен търговец. Не съм запознат, за разлика от вас, със славните военни кампании, водени в миналото и това показва, че само несъвършенствата на правилата и необикновения ми късмет са помогнали да прикрия досега пълното си невежество. Все пак с удоволствие ще се възползвам от възможността да подсиля тактическите си умения. Ако благоволите да подновим още един път играта, внимателно ще изучавам вашата изключителна стратегия и за в бъдеще ще приложа по-автентични подстъпи към моята ужасна тактика.

Джефри Лайън, чиито сребристи войски винаги първи бяха елиминирани от бойното поле, се закашля, за да прочисти гърлото си и да преодолее неудобството си.

— Ъ-ъ, да, виждаш ли, Тъф...

Той беше спасен от унижението благодарение на силен писък и поток от псувни, които се чуха от съседното помещение. Хевиланд Тъф скочи на крака, последван веднага от Рика Даунстар.

Те се втурнаха в коридора и налетяха на Селис Уаан, която беше увлечена в преследването на малка, бързо движеща се, черно-бяла форма, която умело се провря през краката им и изчезна в контролната зала.

— Хванете я! — изпищя Селис Уаан. Дебелото ѝ, зачервено лице беше разкривено от яд.

Вратата на залата бе малка, а Хевиланд Тъф — огромен, така че той без проблеми ѝ блокира пътя.

— По каква причина, ако мога да попитам?

Дебелата антроположка протегна дясната си ръка. На нея имаше три дълбоки драскотини, от които капеше кръв.

— Виж какво ми направи!

— Така ли?! А вие какво й направихте?

Каж Невис се приближи зад Селис Уаан с широка усмивка на лицето.

— Сграбчи я за опашката и я хвърли в ъгъла на стаята.

— Но тя беше на леглото ми! Исках да си подремна, а това проклето създание вече спеше на леглото ми! — Селис Уаан се обърна рязко назад. — А ти разкарай тази мазна усмивка от физиономията си! Стига ми, дете трябва да търпя, че всички сме натъпкани в този разнебитен, малък кораб. Просто отказвам да споделям жизненото си пространство с такива гадни, отвратителни животни. Какво се хилиш, Невис?! Ти си виновен за всичко! Ти ни накара да наемем този нещастник, сега няма ли да направиш нещо? Настоявам да накараш Тъф да се отърве от тази нетърпима напаст. Разбра ли ме, настоявам!

— Извинете ме — каза Рика Даунстар с усмивка, — за тази нетърпима напаст ли говорим? — Тя беше прегърнала с лявата си ръка една котка, а с дясната си я галеше. Това беше огромен котарак с дълга сива козина и арогантни жълти очи. Сигурно тежеше около десет килограма, но Рика го държеше сякаш бе котенце. — И какво предлагаш да направи Тъф със стария Гъбчо? — Котаракът започна да мърка.

— Не беше тази, която ме нарани, а онази другата — черно-бялата. Но и тази не е по-добра. Само погледнете лицето ми! Имам алергия от тези гадни животни и едва успявам да дишам. Всеки път, когато се опитам да спя, се събуждам, защото някоя гадина е легнала на гърдите ми. Вчера следобед си приготвих лека закуска, обърнах се само за секунда и тази черно-бялата вече беше съборила чинията ми и си играеше с лютивите ми чушчици. Щом тези зверове са наоколо, няма безопасно място. Вече загубих два светлинни молива и пръстена, който най-добре пасваше на кутрето ми. А сега, като капак на всичко, и тази атака. Сериозно, това вече е непоносимо. Настоявам тези проклети животни да бъдат преместени в товарния сектор и то веднага. Чувате ли, веднага!

— Благодаря ви, слухът ми се намира в задоволително състояние — каза Хевиланд Тъф. — Ако липсващите ви вещи не се открият до

края на пътуването, аз с удоволствие ще възстановя тяхната стойност. Колкото до вашата молба, отнасяща се до Гъбарко и Бъркотия, принуден съм с дълбоко съжаление да я отхвърля.

— Аз съм пасажер на това подобие на кораб, все пак имам някакви права — изпищя истерично Селис Уаан.

— Трябва ли да засягате и моята интелигентност, както направихте вече със слуха ми? Вашият статус на пасажер тук е очевиден и няма защо да ми бъде съобщаван. Както и да е, позволете ми да изтъкна, че този малък кораб, който така безгрижно обиждате, е мой дом и мое средство за преживяване. Още повече, докато вие тук определено сте пасажер и в следствие на това се наслаждавате на известни права и привилегии, Гъбарко и Бъркотия логично и съвсем естествено трябва да притежават по-големи правомощия, след като това е тяхното постоянно местожителство, ако може така да се каже. Нямам навика да вземам пътници на моя „Рог на изобилието от отлични стоки на най-ниски цени“. Както вече отбелязахте, мястото на него едва стига за моите собствени нужди, но за съжаление напоследък преживях няколко много тежки бизнес превратности и не бих могъл да отрека факта, че наличността ми от стандарти бързо се приближаваше до нивото на недостатъчността, точно когато Каж Невис дойде при мен и ми предложи да си поговорим. Аз направих максимум усилия да се чувствате колкото може по-добре на този кораб, разреших ви дори да ползвате жилищната ми площ за ваши общи нужди и преместих жалкото си легло в контролната зала. Въпреки моята неоспорима нужда от стандарти, сега стигам до заключението, че дълбоко съжалявам и отричам глупавия и алтруистичен импулс, който ме накара да се съглася на този чартър, особено като се вземе предвид, че сумата, която получих за него, едва успя да покрие разходите ми за храна, гориво и шанделорски орбитални такси. Страхувам се, че вие сте решили да извлечете максимална полза от моето лековерие и наивност, ала въпреки, че съзнавам това, аз съм човек, който държи на думата си и ще направя всичко, което ми е по силите, за да ви откарам до мистериозната цел на вашето пътуване. Но, между другото, бих желал да ви помоля по време на самото пътуване да се отнасяте с разбиране към Гъбарко и Бъркотия, поне както аз толерирам вас.

— Това никога няма да стане — заяви Селис Уаан.

— Не се и съмнявах, че отговорът ви ще е нещо подобно.

— Аз не мога повече да живея по този начин — продължи разярено антроположката. — Натикани сме в тази дупка като войници в някаква проклетата казарма. Отвън корабът не ми изглеждаше толкова малък. — Тя вдигна дебелия си ръка и посочи с показалец. — Накъде води тази врата?

— Тази врата води към товарния сектор. Корабът има шестнадесет карго отделения, най-малкото от които е почти два пъти по-голямо от помещението, в което се намираме сега.

— Аха! А превозваме ли в момента някакъв товар?

— Сектор петнадесет е пълен с пластмасови репродукции на оргийни маски от Кууглиш, които за съжаление ме успях да продам на Шанделор и това изцяло се дължи на Ной Уекърфъс, който подби моята цена и ме лиши от последната надежда за дори и минимална печалба. В сектор дванадесет съхранявам различни свои вещи, разнообразна екипировка, дребни антикварни предмети и други вехтории, част от колекцията ми. Останалата част от кораба е напълно празна, госпожо.

— Отлично! Тогава ни остава да превърнем тези карго отделения в самостоятелни стаи за всеки един от нас. Едва ли ще е много сложно да се направи, само трябва да преместим леглата си.

— Не, няма да е никак сложно.

— Ами какво чакаш, направи го!

— Както желаете, госпожо. Надявам се, че ще поискате да наемете скафандър?

— Какво?!

Рика Даунстар истински се забавляваше, докато слушаше техния разговор.

— Останалите части от кораба не са свързани с животоподдържащата система. Няма кислород, отопление, налягане, дори и гравитация.

— Но със скафандъра няма да имаш проблеми — обади се Каж Невис.

— Несъмнено — съгласи се Хевиланд Тъф.

Дните и нощите бяха без значение на борда на един космически кораб, но човешкото тяло продължаваше да настоява за своето и дори

модерната технология не успяваше да помогне. „Рог на изобилието от отлични стоки на ниски цени“, също както огромните бойни кораби и лайнерите на транскорпорациите, имаше нощен цикъл — време за сън, тъмнина и тишина.

Рика Даунстар се надигна от походното си легло и по навик първо провери дали игломета ѝ е на мястото си. Селис Уаан хъркаше силно, Джефри Лайън се въртеше и мятеше и сигурно водеше и печелеше мислени битки, Каж Невис беше потънал в сънищата и мечти за богатства и слава. Киборгът Анитас също спеше, макар и по по-различен начин. За да избегне скуката от дългото пътуване, той беше седнал в единия ъгъл на стаята, включил се бе към бордовия компютър, а след това бе изключил автономното си хранване. Кибернетичната му половина следеше за състоянието на човешкото му тяло. Дишането му беше бавно и спокойно, температурата и разходът му на енергия бяха спаднали до минимума и само сензорите, които му служеха за очи, от време на време се движеха.

Рика Даунстар тихо излезе в коридора. Хевиланд Тъф стоеше сам в командната зала. На колената му лежеше сивият котарак, вперил огромните си жълти очи в големите му бели пръсти, които бързо се движеха по компютърните бутони. Черно-бялата котка си играеше на пода с един светлинен молив. Рика влезе в залата без Тъф да я усети, научила се бе да се движи безшумно и сама решаваше кога да бъде чута.

— Виждам, че все още си буден.

Столтът на Тъф рязко се извъртя по посока на гласа ѝ.

— Това е една удивителна проява на дедукция. Ето, аз седя пред вас, усърдно работя, разрешавайки проблемите на кораба, а вие, с малка помощ на вашето зрение и слух, стигате до впечатляващото заключение, че аз все още съм буден. Е, трябва да призная, че логическите ви умения са изключителни.

Рика Даунстар влезе в залата и седна в края на грижливо оправеното легло на Тъф.

— Аз също съм будна.

— Не ми е много трудно да го повярвам.

— Повярвай ми, Тъф. Не ми е необходим сън, най-много два-три часа на денонощие. Кое е голямо предимство, ако имаш моята професия.

— Без съмнение.

— Но на борда на този кораб нямам никакви задължения и започва да ми става скучно.

— Може би една игра?

Рика Даунстар се усмихна.

— Да, но от по-различен вид.

— Винаги съм жадувал да научавам нови игри.

— Чудесно, да играем тогава на конспирация.

— Не мисля, че съм запознат с правилата на тази игра.

— О, те не са сложни.

— Сигурно. Предполагам, че вие ще имате и по-голяма възможност да ги усложните — отвърна Тъф с безизразно лице.

— Хайде, Тъф, ти нямаше да спечелиш нищо от последната игра, ако не бях те подкрепила срещу Селис Уаан. Разбирателството и взаимната ни подкрепа може да се окажат много доходоносни. Ние с теб сме различните на този кораб, ние сме наемните работници. Ако Лайън е прав за чумавата звезда, всички те ще си разделят огромно богатство, а ние с теб ще получим само трохи от него под формата на заплати. Това не ти ли изглежда доста нечестно?

— Равенството трудно се обсъжда, а още по-трудно се постига. Аз може и да си мечтая, че парите, които ще получа за този чартър, ще са малко повече, но какво да направя след като, когато преговарях с Каж Невис, набързо приех това, което ми предложи?

— Винаги можем да преговаряме отново. Те се нуждаят от нас, Тъф, и от теб, и от мен. Струва ми се, че ако се съюзим, нищо чудно да получим малко по-добри условия за работа. Например, да се договорим за пълна част, да делим всичко на шест. Е, какво мислиш?

— Твърде интригуваща идея, но към нея могат да се направят много сериозни препоръки. Някои могат да кажат, че това е доста неетична авантюра, но вглеждайки се в чистата истина ще открием изтънчена съобразителният и приспособимост.

Рика Даунстар за момент се замисли над думите на Тъф, а после се усмихна широко.

— Ти не се хващаш така лесно, а, Тъф? Дълбоко в себе си вярно се придържаш към правилата.

— Правилата са същността и сърцевината на играта. Те дават структурата и значението на нашите малки начинания.

— Но понякога е много по-забавно да пратим правилата по дяволите. А и по-ефективно.

Тъф подпря брадичката си с ръце.

— Не бих казал, че съм особено доволен от мизерната сума, която ще получа за този полет. Но от друга страна не мога и да позволя на Каж Невис да говори лошо за мен и за „Рог на изобилието от отлични стоки на най-ниски цени“.

Рика се засмя.

— О, Тъф, съмнявам се, че Невис изобщо някога ще говори за теб. Щом изпълниш задачата си, той просто ще те очисти. — Тя с удоволствие забеляза, че думите ѝ накараха Тъф да премигне от учудване.

— Така ли?!

— Никакво любопитство ли не изпитваш? — продължи Рика. — За това къде отиваме и защо Уаан и Лайън пазиха в тайна целта на нашето пътуване, докато не напуснахме Шанделор? И защо Лайън си е наел бодигард?

— Любопитството е един от най-големите недостатъци — отговори Тъф. Той галеше дългата сива козина на Бъркотия, но очите му не се откъсваха от лицето на Рика Даунстар. — Страхувам се, че вече сте успели да откриете този мой порок и сега се готвите да го използвате.

— Любопитството уби котката^[1] — каза Рика Даунстар.

— Много неприятно заключение, ала на пръв поглед доста неправдоподобно.

— Но е добре да си го припомниш — довърши Рика. — Слушай, Тъф, Лайън знае, че става дума за нещо огромно. Огромно и още по-опасно. За да получат това, което искат, имат нужда от Невис или някой като него. Те смятат по чудесен начин да разделят всичко на четири, но Невис има такава репутация, че едва ли ще се задоволи само с една част. Моята работа е да предотвратя това. — Тя вдигна рамене и по навик докосна кобура под мишницата си. — В същото време трябва да следя да не възникнат и други усложнения.

— Разрешете ми да отбележа, че в момента сама предизвиквате такава усложнение.

Рика мрачно се усмихна.

— Само не отбелязвай това пред Лайън. — Тя се изправи и раздвижи тяло. — Помисли си добре, Тъф. По начина, по който аз виждам нещата, Невис те е подценил. Не прави и ти същото с него. Или още по-малко с мен. Никога, никога не ме подценявай. Скоро може да дойде време, когато да съжаляваш, че не сме се съюзили. И то много по-скоро, отколкото ти се иска.

Три дни преди края на пътуването им, Селис Уаан отново се оплака от храната по време на вечерята. Тъф беше сервирал зеленчуков миш-маш, приготвен по рецепта от Халагрин. Много пикантно и хранително ястие, но то беше в менюто вече за шести път, откакто бяха напуснали Шанделор.

Антроположката със сърдита гримаса избута чинията си настрани.

— Кой ще ми каже защо най-после не получим някаква нормална храна?

Тъф спря да се храни, умело набоде с вилицата си една голяма гъба и я поднесе към лицето си. Той внимателно я изучи, после наклони глава, за да я види от друг ъгъл. Завъртя я от всички възможни страни, а накрая леко я мушна с пръст.

— Не мисля, че успях да схвана природата на вашето недоволство, госпожо — каза Тъф и пхна гъбата в устата си. Сдъвка я замислено и продължи. — Тази гъба изглежда напълно нормална за моите несъвършени сетива. Е, истина е, че като цяло е сравнително дребен екземпляр. Може би пък останалата част от миш-маша е илюзорна? Не, не мисля, че е така.

— Знаеш много добре какво имам предвид — сопна се с писклив глас Селис Уаан. — Искам месо.

— Така ли?! Аз самият желая да имам неизмеримо богатство. Подобни фантазии много лесно се мечтаят, но доста трудно стават реалност.

— Писна ми от тези проклети зеленчуци! — изкрещя пронизително Селис Уаан. — Нима твърдиш, че на целия скапан кораб няма и едно късче месо?

Тъф събра пръстите си и направи от тях малка кула.

— Никога не съм имал намерение да съобщя подобна дезинформация. Аз самият не консумирам животинска плът, но трябва да призная, че наистина на „Рог на изобилието от отлични стоки на ниски цени“ има малки, почти незначителни количества месо.

На ядосаното лице на Селис Уаан се изписа триумф и задоволство. Погледът ѝ последователно се обърна към всеки един от вечерящите. Рика Даунстар се опитваше да прикрие усмивката си. Каж Невис не се опитваше, а направо се хилеше. Джефри Лайън изглеждаше раздразнен.

— Видяхте ли?! — извика дебелият антроположка. — Казах ли ви, че пази хубавата храна единствено за себе си.

Селис Уаан съзнателно грабна чинията си и я захвърли в другия ъгъл на стаята. Тя с трясък се удари в стената и разтовари съдържанието си от зеленчуков миш-маш върху неоправеното легло на Рика Даунстар.

Рика нежно ѝ се усмихна.

— Ще си разменим койките, Уаан.

— Не ме интересува — продължи разпалено антроположката. — Най-после ще получа някаква поносима храна. Предполагам, че всички вие също ще искате да я споделите с мен?

— О, не, скъпа — усмихна ѝ се Рика. — Всичко е за теб, аз се нахраних. — Тя изяде последната си хапка миш-маш и внимателно почисти чинията си с парче лучен хляб.

Лайън беше забил погледа си в масата и не ѝ отговори.

— Ако наистина успееш да получиш месо от Тъф, то е за теб — каза най-накрая и Каж Невис.

— Добре, чудесно! — възкликна Селис Уаан. — Тъф, дай ми това месо!

Хевиланд Тъф я гледаше невъзмутимо.

— Наистина, договорът, който сключих с Каж Невис, ме задължава да осигурявам храната ви по време на това пътуване. Все пак, трябва да отбележа, че там нищо не се казваше за естеството на продуктите. Ето, че сега възниква и този въпрос. Изглежда ще трябва да се съобразявам и с кулинарните ви прищевки. Много добре, направете още по-лош нещастния ми живот. Но ето, че и аз изпитвам неочаквана нужда да задоволя един свой каприз. Как мислите?

Справедливо ли ще е, ако аз угодя на вашата приумица и вие да направите същото с моята?

— Какво имаш предвид? — попита подозрително Селис Уаан.

Тъф изразително разпери ръце.

— Нищо особено. В замяна на месото, за което така копнеете, бих желал само да получа моментно удовлетворение. Напоследък любопитството ми започна да нараства и бих желал, ако е възможно, да го задоволя. Рика Даунстар ме предупреди, че неудовлетворено, то със сигурност ще убие моите котки.

— Гласувам за последното — каза Селис Уаан.

— Несъмнено — отвърна Тъф. — Въпреки това, аз настоявам. Предлагам да сключим сделка — храна от типа, за който така мелодраматично настоявате, срещу нищожна и безполезна частица информация, чието предаване няма да ви струва нищо. Съвсем скоро ще пристигнем в системата Хро Б'рана, крайната цел на нашето пътуване. Бих искал да знам защо отиваме там и какво очаквате да откриете на тази чумава звезда, за която чух да говорите.

Селис Уаан се обърна към другите.

— Платихме достатъчно стандарти за храна. Това ми прилича на изнудване. Джефри, намеси се, трябва да го спреш.

— Ами... — каза Джефри Лайън. — Няма чак толкова голяма опасност, Селис. Тъф ще разбере и без това, щом пристигнем. Може би е време да му кажем.

— Невис? — обърна се антроположката. — И ти ли няма да направиш нищо?

— Но защо? Не виждам никаква разлика. Кажи му и си получи месото. Или не му казвай, както искаш. Мен това изобщо не ме интересува.

Селис Уаан ядосано се обърна към безизразното, бледо лице на Тъф. Скръсти ръце на гърдите си и заяви:

— Добре! Явно трябва да е така. Ще бъда принудена да пея, за да си получа вечерята.

— И нормално говорене ще бъде съвсем подходящо — каза Тъф. Селис Уаан не му обърна внимание и започна.

— Откритието на чумавата звезда е най-великото нещо, което съм направила. Това е триумфът и апогеят на моята кариера, но никой от вас няма разума или уважението, за да разбере какво съм

постигнала. Аз съм антроположка към Шанделорския център за напредъка на културата и знанието. Академичната ми специалност е да изучавам примитивните култури от определен вид — обитателите на колониалните планети, които са били оставени в изолация и технологична изостаналост в самото начало на Великата война. Разбира се, много планети, населявани от човешки същества, са били засегнати и всички те са били грижливо изследвани. Моята работа беше по-особена. Изследванията ми бяха свързани с извънземните култури и по-специално с тези от бившите, подчинени на Хранган планети. Една от тези планети беше и Хро Б'рана. Някога тя е била процъфтяваща колония. Място, където са се размножавали Хруун, дактилоиди и други по-незначителни хрангански робски раси. Днес всичко там е опустошено. Все още има някакви разумни същества, които водят кратък, жесток и безсмислен живот, макар да разказват предания за отдавна отминалия си „златен век“. Но най-интересното нещо на Хро Б'рана е една легенда, която се предава от хилядолетия — легендата за чумавата звезда. — Антроположката замълча за момент, за да изостри вниманието им, после продължи. — Нека наблегна на факта, че планетата е опустошена, а населението е незначително, въпреки че условията за живот не са сурови. Защо, биха попитали всички. Е, дегенериралите потомци на колонистите от двете раси — Хруун и дактилоидите, които са напълно различни и са враждебни една към друга — имат общ отговор на този често задаван въпрос — чумавата звезда. При всяко трето поколение, точно когато тръгвало да се откъсва от мизерията и населението почвало да нараства, в нощното небе на Хро Б'рана светвала чумавата звезда. Светлината ѝ греела все по-силно и по-силно и когато тя ставала видима и през деня, започвал сезонът на чумата. Върху планетата върхлитали смъртоносни епидемии, всяка следваща по-страшна и ужасяваща от предходната. Лечителите били безпомощни. Растенията съхнели, животните гинели, три четвърти от населението умираше. Тези, които оцелявали, се връщали със столетия назад в развитието си и започвали отново жестокото си и безсмислено съществуване. След това чумавата звезда се стопявала и заедно с нея изчезвали и епидемиите, но само, за да се повтори всичко след три поколения. Това е цялата легенда.

Лицето на Тъф остана безизразно, докато слушаше разказа на антроположката.

— Много интересно — отбеляза той. — Бих предположил, че нашата експедиция не се осъществява единствено в името на вашата кариера или за да бъдат направени по-внимателни проучвания на тази поразителна народна приказка.

— Не — призна Селис Уаан. — Все пак, някога имах такава цел. Легендата ми се стори много добър материал за монография. Опитах се да получа необходимите средства от Центъра, но те ми отказаха. Бях разочарована и имах право да бъда. Какви късогледи глупаци! Споделих разочарованието си и причината за него с моя колега Джефри Лайън.

Лайън се изкашля, за да прочисти гърлото си.

— Да, а както знаеш, Тъф, моята специалност е военна история. Тази легенда ме заинтригува и аз се зарових в компютърната библиотека на Центъра. Нашите файлове наистина не са пълни като тези на Авалон и Нюхолм, но нямаше време за по-подробно проучване. Трябваше да се работи бързо. Виждаш ли, моята теория... е, може би е повече от теория, защото на практика вярвам, уверен съм, че знам какво е чумавата звезда. Тя не е легенда, Тъф! Всичко е истина. Може да е напуснат, изоставен, но все още продължава да функционира, да изпълнява зададената му програма в продължение на повече от хилядолетие след Краха. Разбираш ли какво е това? Не можеш ли да се досетиш?

— Признавам поражението си. Очевидно ми липсват твоята компетентност и знания по темата.

— Това е боен кораб, Тъф! Боен кораб, който се движи по дълга, елипсовидна орбита около Хро Б'рана. Едно от най-мощните и унищожителни оръжия на старата Земя. Било е използвано, за да се ликвидират хранганите и по свой начин е дори по-ужасяващо от митичната „адска флотилия“, съществувала в последните години преди Краха. Трябва веднага да кажа, че огромната му мощ може да се използва както за лошо, така и за добро! Този кораб е истинска съкровищница. В него е всичко, което е останало от високо развитото биогенетично инженерство на Федералната империя. Пълен е с тайни, които отдавна са забравени от останалото човечество.

— Наистина — каза Тъф.

— Това е семекораб, кораб, предназначен за водене на биологична война от Екологичните инженерни войски.

— А сега вече ще бъде наш — добави Каж Невис с ледена усмивка.

Хевиланд Тъф замислено изучаваше Невис, после кимна на себе си и се изправи.

— Любопитството ми е задоволено — обяви той. — Сега е време да изпълня моята част от сделката.

— Ах! — възкликна Селис Уаан. — Месото ми.

— Количеството е значително, но разнообразието, трябва да призная, е твърде малко. Оставям на вас задачата да пригответе месото по най-приятен за вашия вкус начин. — Тъф отиде до вратата на склада, набра кода на ключалката и извади малка картонена кутия. — Това е единственото месо, с което разполагам на борда на кораба. Не мога лично да гарантирам за неговия вкус или качество, но досега не съм получавал оплаквания и по двата показателя.

Рика Даунстар избухна в смях, а Каж Невис се изкикоти. Хевиланд Тъф методично извади няколко кутии с котешка храна и ги нареди пред Селис Уаан. Бъркотия скочи на масата и започна да мърка.

— Не е толкова голям, колкото очаквах — заяви Селис Уаан с обичайния си кисел тон.

— Госпожо — каза Хевиланд Тъф, — очите понякога заблуждават. Моят главен екран е с несъмнено скромни размери. Неговият диагонал е едва един метър и това естествено намалява размерите на всеки обект, който се появява на него. Колкото до кораба, той е с достатъчно големи измерения.

Каж Невис се приближи към него.

— Какво имаш предвид под „достатъчно големи“?

Тъф скръсти ръце върху издутината на корема си.

— Не мога да отговоря с точност на този въпрос. „Рог на изобилието от отлични стоки на ниски цени“ е само скромен търговски кораб. Сензорните му инструменти не са нещо особено.

— Приблизително, тогава — срязва го Невис.

— Приблизително — повтори на себе си Тъф. — В зависимост от ъгъла, под който моят екран го показва в момента и като приемам най-дългата ос за „дължина“, корабът, към който се приближаваме, е приблизително тридесет стандартни километра дълъг, приблизително

пет километра широк, приблизително три километра висок, но за куполообразните части, които се издигат в средата, бих добавил още един допълнителен километър.

Всички се бяха събрали в контролната зала. Анитас се бе събудил от своя компютърно контролиран сън, веднага щом намалиха скоростта. Цареше пълна тишина и дори Селис Уаан за момента не знаеше какво да каже. Всички втренчено гледаха екрана и огромната тъмна фигура със странни очертания, която бавно се носеше на фона на звездите. От време на време проблясваха бледи светлини и големият силует се придвижваше от невидими двигатели.

— Прав бях — измърмори най-накрая Джефри Лайън. — Семекораб — кораб на Екологичните инженерни войски. Нищо друго не може да е толкова голямо.

— По дяволите! — засмя се Невис и поклати глава.

— Системата му сигурно е огромна — несигурно отбеляза Анитас. — Земната империя е притежавала много по-големи от нашите знания, може да го управлява изкуствен интелект.

— Ние сме богати — измърмори радостно Селис Уаан, за момент забравила многобройните си и разнообразни поводи за оплаквания. Тя сграбчи ръката на Джефри Лайън и го завъртя в бърз танц около себе си. — Ние сме богати, ние сме богати и известни, всички ние сме богати!

— Това не е съвсем вярно — обади се Хевиланд Тъф. — Не се съмнявам, че в бъдеще наистина може да забогатееете, но ако говорим за момента, джобовете ви не съдържат повече стандарти от преди минута. Също така нито аз, нито Рика Даунстар споделяме вашите перспективи за икономическо развитие.

Каж Невис го изгледа втренчено.

— Оплакваш ли се, Тъф?

— Далеч съм от мисълта да протестирам — отвърна Тъф с монотонен глас. — Само коригирах неправилното изказване на Селис Уаан.

Каж Невис кимна.

— Добре. Сега, преди някой от нас да е забогатял, трябва да намерим начин да се качим на това нещо и да видим какво има вътре. Дори и да е изоставен, корабът ще ни донесе печалба, а тя ще е неизмеримо по-голяма, ако той все още функционира.

— Това е съвсем очевидно — намеси се Джефри Лайън. — Вече хиляда години покосява с чуми и епидемии всяко трето поколение на Хро Б'рана.

— Да, така е — съгласи се Невис. — Но има още много неизвестни. Корабът се намира в мъртва орбита. В какво състояние ще бъдат двигателите му? Компютрите? Камерите с генетичен материал? Имаме толкова неща да проверим. Лайън, как ще се качим на борда?

— Може би е възможно скачване — отговори Лайън и се обърна към Тъф. — Тъф, виждаш ли този купол в средата?

— Зрението ми е напълно запазено.

— Да, добре. Предполагам, че там е и платформата за приземяване. Голяма е колкото обикновен космодрум, така че ако успеем да отворим купола, ще можеш без проблеми да кацнеш вътре.

— „Ако“ — наблегна Тъф. — Много интересна дума. Кратка е, но доста често е натоварена с чувство за безизходица и разочарование. — Сякаш за да подкрепи думите му, на командното табло започна да премигва една червена лампичка.

— Какво е това? — попита Невис.

— Съобщение — обяви Тъф. Той се протегна и натисна с белия си показалец най-изхабения бутон на лазеркома.

Чумавата звезда изчезна от екрана. На нейно място се появи образът на мъж на средна възраст с изморено лице. Челото му бе набраздено от дълбоки бръчки, някои от които се спускаха към бузите му. Косата му беше черна и гъста, а очите — уморени и сиво-сини. Облечен бе в униформа, подобна на тази от историческите филми, на главата си имаше зелена шапка с козирка, на която бе избродирана със златен конец буквата „тета“.

— Тук е „Ноев ковчег“ — обяви мъжът. — Вие навлязохте и нашата защитна сфера. Идентифицирайте се или ще бъдете обстрелвани. Това е първото ви предупреждение.

Хевиланд Тъф натисна бутон за обратна връзка.

— Тук „Рог на изобилието от отлични стоки на ниски цени“. Командир на кораба — Хевиланд Тъф. „Ноев ковчег“, ние сме безобидни, невъоръжени търговци от Шанделор. Може ли да получим разрешение за скачване?

Селис Уаан зяпна от учудване.

— Обитаем е! Екипажът е още жив.

— Забележително и интересно развитие — каза Джефри Лайън и замислено поглади брадата си. — Може би това са потомци на оригиналния екипаж от ЕИВ. А е възможно и да са използвали хронодъгата! Те са способни на това, да забавят, забързват или спират всяка частица от времето. Представете си само!

Каж Невис ядосано изръмжа.

— По дяволите, искаш да кажеш, че и след хиляда години те са живи? Как тогава ще се справим с тях?

Екранът премигна за момент, а след това там отново се появи образът на уморения мъж.

— Тук „Ноев ковчег“. Вашата идентификация е неправилно кодирана. Движете се в защитната ни сфера. Идентифицирайте се или ще бъдете обстрелвани. Това е второто ви предупреждение.

— Сър — каза Хевиланд Тъф, — длъжен съм да протестирам! Ние сме невъоръжени и без защитно поле. Нямаме лоши намерения. Не сме враждебно настроени и още повече няма никаква възможност да причиним вреда на кораб с мащабите на „Ноев ковчег“. Трябва ли да бъдем посрещани с подобна войнственост?

Екранът проблесна отново.

— Тук „Ноев ковчег“. Навлязохте в нашата защитна сфера. Идентифицирайте се веднага или ще бъдете унищожени. Това е третото ви и последно предупреждение.

— Видеозаписи — възкликна Каж Невис, с нотки на ентузиазъм в гласа. — Това е! Никакво замразено състояние, никакво проклето забавяне на времето. На кораба няма никой. Някакъв компютър ни пуска видеозаписи.

— Страхувам се, че сте прав — поклати глава Хевиланд Тъф. — Но трябва да бъде зададен въпросът: „Ако компютърът е програмиран да изпраща съобщения на приближилите се кораби, какво е следващото нещо, което ще направи?“

Джефри Лайън нетърпеливо го прекъсна.

— Кодовете! Имам кристален чип с пълен комплект опознавателни честоти и кодове на Федералната империя. Отивам да го взема.

— Отличен план — кимна Хевиланд Тъф, — но в него има един очевиден недостатък. Колко време ще отнеме локализирането и употребата на тези кодове? Имаме ли възможност да си позволим

това? В друг случай бих аплодирал вашето предложение, но уви, страхувам се, че не мога. А и току-що „Ноев ковчег“ стреля срещу нас. — Хевиланд Тъф се протегна напред. — Включвам основните двигатели — обяви той.

Дългите му, бели пръсти докоснаха бутоните на командното табло, но в този момент „Рог на изобилието“ жестоко се разтърси. Селис Уаан изписка и падна на пода. Джефри Лайън залитна и се сблъска с Анитас. Дори на Рика Даунстар ѝ се наложи да хване стола на Тъф, за да остане на краката си. Всички светлини изгаснаха. От тъмнината се чу гласът на Тъф.

— Опасявам се, че говорих твърде много или може би, по-точно, действях прекалено бавно.

---

[1] Любопитството не води към добро (англ.) — Бел.пр. ↑

Дълго време те бяха погълнати от тишина, мрак и ужас. Очакваха всеки миг да почувстват нов изстрел, който окончателно да ги довърши.

Най-накрая тъмнината започна леко да се разсейва. По контролното табло на „Рог на изобилието“ се появиха бледи светлинки. С колебание и мъждукане инструментите един след друг се връщаха към намалена жизненост.

— Не сме напълно излезли от строя — обяви Тъф от командния стол, на който стоеше като вцепенен. Големите му ръце бързо се движеха по клавишите на компютъра. — Сега ще получа списък на повредите. Може би ще е възможно да се оправим въпреки всичко.

Селис Уаан започна да издава звук — високо, пронизително, истерично ридание, което продължаваше сякаш до безкрай. Тя все още лежеше на пода, там, където бе паднала. Каж Невис се обърна към нея.

— Млъкни веднага, проклета криво! — изрева той и я ритна. Риданието ѝ се превърна в хълцане. — Ние сме пушечно месо, ако стоим така. Следващият изстрел ще ни направи на парчета. По дяволите, Тъф, размърдай това нещо!

— Нашето движение не е засегнато — отговори спокойно Тъф. — Ударът, който получихме, не намали скоростта ни, но все пак ни отклони от предишната траектория на сближаване с „Ноев ковчег“. Може би това е и причината срещу нас вече да не се стреля. — Той се наведе и продължи да изучава данните, които се появяваха на един от малките монитори. — Но се страхувам, че моят кораб частично е излязъл от строя. Включването на основните двигатели няма да е препоръчително, защото натоварването без съмнение ще разруши корпуса на парчета. Има повреди и в животоподдържащата ни система. Според последните изчисления, ще свършим кислородния запас след приблизително девет стандартни часа.

Каж Невис изруга, Селис Уаан започна да удря с юмруци по пода.

— Аз мога да спестя кислород, ако се изключи отново — обади се Анитас. Никой не му обърна внимание.

— Предлагам да убием котките — каза Селис Уаан, избърсвайки сълзите си.

— В състояние ли сме да се движим? — попита Рика Даунстар.

— Страничните двигатели са в изправност, но без възможността да преминем към светлинна скорост, ще са ни необходими две шанделорски години, за да стигнем до най-близката планета — Хро Б'рана. Четирима от нас могат да се спасят, ако си облекат скафандри. Въздушните пакети със сигурност ще рециклират кислорода.

— Отказвам да живея две години в скафандър — твърдо заяви Селис Уаан.

— Отлично! — каза Хевиланд Тъф. — Разполагам само с четири херметични костюма, а ние сме шест човека. Вашата доброволна саможертва ще бъде помнена дълго, госпожо. Все пак, преди да пристъпим към изпълнението на този план, бих искал да обсъдим още една възможност.

— Каква е тя? — попита нетърпеливо Каж Невис.

Тъф завъртя стола си и се обърна към тях. Той внимателно се вгледа в лицето на всеки един.

— Можем да се надяваме, че в кристалния чип на Джефри Лайън наистина се намира подходящия опознавателен код. Ако това се окаже така, ще можем да се скачим с „Ноев ковчег“, без да ставаме мишена на древните му оръжия.

— Чипът! — възкликна Лайън. Униформата му от хамелеонска материя се беше сляла с тъмнината и той едва се забелязваше. — Отивам да го взема. — Бързо тръгна към спалното помещение.

Гъбарко тихо пресече залата и скочи върху коленете на господаря си. Тъф сложи ръка на гърба му и големият котарак започна шумно да мърка. Този звук някак си вдъхваше спокойствие и увереност, че всичко ще се оправи.

Джефри Лайън се забави прекалено дълго. Когато стъпките му най-после се чуха да приближават по коридора, те бяха мудни и колебливи.

— Е? — посрещна го Невис. — Къде е?

— Изчезнал е — отчаяно отвърна Лайън. — Търсих навсякъде. Изчезнал е, а бях сигурен, че съм го взел. Моите файлове, Каж, наистина мислех да ги взема. Не можех да донеса всичко, разбира се, но направих копия от най-важните материали. За войната, за ЕИВ, за историята на този сектор... Знаеш моя сив куфар, нали? В него беше малкият ми компютър и още трийсет кристални чипа. Снощи преглеждах някои от тях, нали си спомняш? Търсех информация за

този тип кораби и ти ми каза, че ти преча да спиш. Имах чип, пълен със стари военни кодове. Знам, че е така, смятах да го взема. Но сега е изчезнал. — Той се приближи към тях. Видяха, че е протегнал компютъра напред, сякаш им предлагаше да проверят. — Четири пъти прерових кутията, прегледах всички чипове, търсих по леглото, под масата, навсякъде. Няма го, съжالياвам. Освен ако някой от вас не го е взел? — Джефри Лайън огледа внимателно лицата на всички. Никой не му отговори. — Е, тогава сигурно съм го забравил на Шанделор. Бях толкова притеснен, когато тръгнах, нямах никакво...

— Изкуфял, стар глупак! — сръза го Каж Невис. — Заслужаваш да те убия още сега и да спестя малко въздух.

— Ние сме мъртви — разциври се Селис Уаан. — Ние сме мъртви, загубени сме, това е краят.

— Госпожо — намеси се Хевиланд Тъф, който продължаваше да гали Гъбчо, — продължавате да мислите прибързано. Не сте по-умряла от преди малко, когато твърдахте, че сте богата.

Невис учудено се обърна към него.

— О?! Да не би да имаш някаква идея, Тъф?

— Имам — каза Тъф.

— Е? — настоя Невис.

— „Ноев ковчег“ е единственото ни спасение. Трябва да се качим на борда му. Без кристалния чип на Джефри Лайън няма да можем да придвижим „Рог на изобилието от отлични стоки на ниски цени“, защото срещу нас ще се стреля. Това е съвсем очевидно. Все пак изведнъж ми хрумна много интересна идея. — Той вдигна пръста си. — Може би „Ноев ковчег“ няма да покаже подобна враждебност към някоя по-малка мишена — например, човек, облечен в скафандър, задвижван от реактивни двигатели.

Каж Невис го погледна замислено.

— Какво ще стане, когато този човек стигне до „Ноев ковчег“? Ще почука по корпуса ли?

— Непрактично и неосъществимо — призна Тъф. — Все пак, смятам, че знам един начин за решаването на този проблем.

Всички напрегнато го гледаха. Тъф продължаваше да гали Гъбчо.

— Хайде, продължавай — каза нетърпеливо Каж Невис.

Тъф премигна учудено.

— Продължавай!? Наистина. Страхувам се, че трябва да помоля за вашата снизходителност. Моят кораб преживя тежка повреда. Скромното ми жилище лежи в руини и разрушения. Кой ще плати за необходимите поправки? Дали Каж Невис скоро ще се радва на богатство и ще ми покаже своята щедрост? Опасявам се, че не. Дали Джефри Лайън и Анитас ще ми купят нов кораб? Малко вероятно! Дали многоуважаемата Селис Уаан ще ми даде премия над обявената цена, за да покрия големите си загуби? Едва ли, тя вече ми обеща, че по съдебен път ще търси компенсации, ще конфискува нещастния ми кораб и ще отнеме разрешителното ми за кацане. Как бих могъл да се справя сам? Кой ще ми окаже помощ?

— Остави сега това, Тъф! — прекъсна го Каж Невис. — Как да влезем в „Ноев ковчег“? Нали твърдеше, че имаш идея.

— Така ли? — отвърна Хевиланд Тъф. — Смятам, че сте напълно прав, сър. Все пак, страхувам се, че от тежестта на моите грижи, мисълта ми се загуби из нещастното ми, разстроено съзнание. Вече забравих за какво говорех. Не мога да мисля за нищо друго, освен за жалкото си и окаяно икономическо положение.

Рика Даунстар се засмя и звучно шляпна Тъф по широкия гръб.

Той вдигна очи към нея.

— А вече съм удрян и грубо бит с юмруци от жестоката Рика Даунстар. Моля, не ме докосвайте, госпожо.

— Той ни изнудва! — изписка Селис Уаан. — Заслужаваш да те тикнем в затвора за това!

— Ето, и моята почтеност е поставена под съмнение. Засипан съм с обвинения. Странно ли е, че изобщо не мога да мисля, Гъбчо?

— Добре, Тъф — изръмжа Каж Невис. — Печелиш. — Той се огледа наоколо. — Има ли някой против да направим Тъф равноправен партньор? Да делим всичко на пет?

Джефри Лайън прочисти гърлото си.

— Това е най-малкото, което заслужава, ако планът му наистина проработи.

Невис кимна.

— Вътре си, Тъф.

Хевиланд Тъф се надигна бавно, с чувство на достойнство и отблъсна Гъбарко от прегръдката си.

— Паметта ми изведнъж се възстанови! — обяви той. — В ето онова отделение има четири скафандъра. Ако някой е съгласен да облече един и същевременно да ми окаже помощ, заедно с него ще отидем да доставим най-полезната екипировка от склад номер дванайсет.

— Какво пък толкова! — възкликна Рика Даунстар, когато двамата се върнаха, носейки придобивката си. Тя се засмя на учудените лица на останалите.

— Какво е това нещо? — настоя Селис Уаан.

Хевиланд Тъф, който се извисяваше още по-високо благодарение на сребристосиния си скафандър, опря краката на костюма върху пода и помогна на Каж Невис да го изправи. След това свали шлема си и с удоволствие прие учудването им.

— Космически костюм, госпожо. Смятам, че е съвсем очевидно.

Това наистина беше космически костюм, но изобщо не приличаше на такъв, а и никой от тях не бе виждал нещо подобно. Ясно беше, че този, който го бе конструирал, не е имал предвид човешки същества. Извисяваше се над всички им, дори и над Тъф. Покритият с орнаменти гребен на шлема стигаше почти три метра височина и леко опираше в тавана на залата. Костюмът имаше четири дебели, двойно свързани ръце. Долният чифт завършваше с блестящи, назъбени клещи. Краката бяха масивни и в тях с лекота можеха да се съберат пъновете на няколко по-малки дървета, в края бяха оформени като огромни, подобни на чинии, стъпала. В широката, изгърбена задна част бяха монтирани четири големи резервоара, а на едното рамо бе разгъната радарна антена. Навсякъде твърдият черен метал беше украсен с филигран от странни, извиващи се златисточервени шарки. Костюмът поразително приличаше на брониран великан, дошъл от миналото.

Каж Невис натисна с пръст бронята.

— Е, донесохте го. Сега какво? С какво ще ни помогне това чудовище? — Той поклати глава. — На мен ми се струва, че става единствено за боклука.

— Моля — каза Хевиланд Тъф. — Този апарат, който тика лесно пренебрегвате, е античен предмет, наситен и богат с история. Сдобих се с това удивително, извънземно творение срещу една незначителна сума на планетата Ънки, когато преминавах през този сектор. Виждате

оригинален, напълно възстановен ънкински боен костюм, принадлежал на династията Хамерийн, която паднала преди около хиляда и петстотин години, много преди хората да достигнат до ънкинските звезди.

— Какво може да прави той, Тъф? — попита Рика Даунстар, която искаше по-бързо да стигне до същността на въпроса.

Тъф премигна.

— Възможностите му са големи и разнообразни. Две от тях могат да постигнат желания резултат по отношение на сегашното затруднение, в което сме попаднали. Костюмът има подсилен екзоскелет и когато е напълно зареден, увеличава вътрешната сила на своя обитател приблизително десет пъти. По нататък неговата екипировка включва отличен режещ лазер, проектиран да реже дуралой с дебелина метър и половина или много по-плътна стомана. Накратко, този античен боен костюм ще ни осигури достъп до античния космически кораб, което от своя страна е единственото ни спасение.

— Изключително! — възкликна Джефри Лайън и плесна с ръце в знак на одобрение.

— Може и да стане — каза Каж Невис. — Е, каква ти е идеята, Тъф?

— Трябва да призная, че на скромния ми кораб има недостиг от екипировка за движение в открития космос — отговори Тъф. — Цялата наличност се състои от четири стандартни скафандъра, но само два от тях са с реактивни двигатели. Веднага с радост мога да съобщя, че ънкинският боен костюм има автономна двигателна система. В такъв случай предлагам следния план. Аз ще облека бойния костюм и ще изляза от „Рог на изобилието от отлични стоки на ниски цени“, следван от Рика Даунстар и Анитас, облечени в обикновени скафандри, задвижвани от реактивни двигатели. Ще се отправим към „Ноев ковчег“ с възможно най-голяма скорост. Ако пътуването се увенчае с успех, ще използваме невероятните възможности на бойния костюм, за да си осигурим вход през някой от отворите за вентилация. Съобщено ми бе, че Анитас е експерт по древните кибернетични системи и излезлите от употреба компютри. Много добре, тогава. Влезем ли веднъж вътре, вярвам, че той без проблеми ще осъществи контрол над „Ноев ковчег“ и ще преустанови враждебната програма, с

която бяхме посрещнати. Щом стигнем до този момент, Каж Невис ще може да подготви моя осакатен кораб за скачване и така всички ще се окажем в безопасност.

Лицето на Селис Уаан се оцвети в особен нюанс на червеното.

— Ти ни оставяш да умрем! — изписка тя. — Невис, Лайън, трябва да ги спрем. Щом се качат на „Ноев ковчег“, те ще ни взривят. Не можем да им вярваме.

Хевиланд Тъф премигна.

— Защо моралът ми постоянно трябва да бъде атакуван с такива обвинения? — попита той. — Аз съм честен човек. Подобно развитие на събитията изобщо не ми е минавало през ума.

— Планът не е лош — каза Каж Невис, усмихна се и започна да разкопчава скафандъра си. — Анитас, наемнико, подгответе се!

Селис Уаан се обърна към Джефри Лайън.

— Нима ще им позволиш да ни изоставят?

— Сигурен съм, че не искат да ни причинят вреда — отговори Лайън, поглаждайки брадата си. — А дори и да го мислят, как предлагаш да ги спра?

— Хайде да пренесем бойния костюм долу до главния изход — каза Тъф на Каж Невис. Невис кимна, бързо се освободи от скафандъра си и приближи, за да му помогне.

Макар и с трудности, двамата пренесоха ънкинския боен костюм до шлюза на „Рог на изобилието“. Тъф разви бронирания вход на гигантския костюм и използвайки малка сгъваема стълба, започна да се изкачва нагоре.

Каж Невис изведнъж го сграбчи за рамото.

— Един момент, Тъфи.

— Сър — натърти Хевиланд Тъф, — не обичам да бъда докосван. Свалете си ръцете от мен.

Каж Невис не го направи и когато Тъф се обърна към него, видя в ръката му вибронож. Тънкото, бръмчащо острие, което беше способно да разреже и масивна стомана, едва се забелязваше от скоростта, с която се движеше.

— Много добър план, Тъфи. Но какво ще кажеш да направим една малка промяна? Аз ще облека суперкостюма и ще отида на „Ноев ковчег“ заедно с Анитас и малката Рика. А ти ще останеш тук да умреш.

— Не мисля, че одобрявам подобна размяна — поклати глава Хевиланд Тъф. — Огорчен съм, че вие също се огъвате пред необоснованите подозрения относно моите мотиви. Уверявам ви, както уверих преди малко и Селис Уаан, че мисълта за предателство никога не ми е минавала през ума.

— Странно — каза Каж Невис. — На мен пък ми премина през ума. Изглежда ми и като дяволски добра идея.

Върху лицето на Хевиланд Тъф се появи изражение на засегнато достойнство.

— Сър, вашите планове ще бъдат провалени. Анитас и Рика Даунстар идват зад вас, а както добре знаем, Рика Даунстар е наета да се противопостави срещу подобно на вашето поведение. Съветвам ви да се предадете. Това ще е най-доброто за вас.

Каж Невис се ухили.

Рика се приближи към тях, с пъхнат под мишницата шлем. Тя огледа създалото се драматично положение, поклати леко красивата си глава и въздъхна.

— Трябваше да приемеш предложението ми, Тъф. Казах ти, че скоро ще дойде време, когато ще съжаляваш, че не сме се съюзили. — Рика Даунстар надяна шлема си, закопча го и взе един реактивен двигател. — Хайде, Невис, да вървим.

Пълното лице на Селис Уаан най-сетне се озари от разбиране. За нейна чест, този път тя не се отдаде на истерията. Огледа се наоколо, търсейки оръжие, но не откри нищо подходящо. Най-накрая сграбчи Гъбчо, който кротко и с интерес наблюдаваше развитието на събитията.

— Ти, ти, ТИ! — изкрещя тя и запрати котарака към Каж Невис. Невис бързо приклегна. Гъбарко измяука силно и се удари в Анитас.

— Учтиво моля, спрете да мятате моите котки — каза Тъф.

Невис се окопоти светкавично и застрашително замахна с виброножа. Тъф отстъпи назад. Каж Невис се наведе, вдигна падналия му космически костюм и умело го нарязва на тънки, сребристоксини лентички. След това внимателно се изкачи по стълбичката и влезе в ънкия боен костюм. Рика Даунстар затвори входа след него. На Невис му беше необходимо известно време, за да разбере как работят извънземните системи на апарата. Пет минути по-късно издутата лицева част на скафандъра започна да свети в злоещо

кървавочервено, а огромните горни ръце заплашително се раздвижиха. Докато Анитас отваряше първата врата на изходния шлюз, Невис експериментално превключи към долния си чифт ръце и защрака с назъбените клещи. Той първи влезе в откритото се помещение. Анитас го последва, а накрая вътре пристъпи и Рика Даунстар. Вратата вече се затваряше, когато тя се обърна назад.

— Съжалявам, приятели. Не го приемайте като нещо лично. Това е проста аритметика.

— Наистина — каза Хевиланд Тъф. — Изваждане.

Хевиланд Тъф седеше пред командното табло, обграден от тъмнина и загледан в бледите светлини на уредите пред себе си. Гъбчо, чието достойнство беше жестоко накърнено, лежеше на коленете му и благосклонно се съгласяваше да бъде утешаван.

Тъф се обърна към Джефри Лайън и Селис Уаан.

— „Ноев ковчег“ не стреля по нашите бивши съмишленици.

— Вината е изцяло моя — отвърна му Лайън.

— Не! — Селис Уаан посочи Тъф с дебелия си показалец. — Вината е негова.

— Не бих казал, че сте най-проницателната и съобразителна жена — заяви Тъф.

— Съобразителна ли? — повтори ядосано Селис Уаан. — За какво, според теб, имам нужда от съобразителност?

Тъф сви пръстите си в малка куличка.

— Ние не сме напълно лишени от ресурси. Като начало ще кажа, че Каж Невис ни остави един функциониращ космически костюм.

— Но без система за придвижване — сръза го Селис Уаан.

— Въздухът ни ще е достатъчен за по-дълго време, след като общият ни брой намаля.

— Но той все пак ще свърши — продължи да упорства дебелият антроположка.

— Каж Невис и неговите последователи не използватънкия боен костюм, за да разрушат „Рог на изобилието от отлични стоки на ниски цени“, както можеше да стане.

— Каж Невис предпочита да умрем от бавна и мъчителна смърт — отговори Селис Уаан.

— Мисля, че не. По-вероятно е той да е пожелал да запази нашия кораб, в случай, че планът му да се качи на борда на „Ноев ковчег“ по някакъв начин не се осъществи. — Тъф се замисли. — В дадения случай ние разполагаме с подслон, провизии и възможност за маневриране, макар и ограничена.

— Това, което имаме, е полуразрушен кораб, от който бързо изтича кислород — срязва го Селис Уаан. Тя се готвеше да каже още нещо, но в този миг в залата влетя Бъркотия. Котката беше увлечена в преследването на някакво украшение, което се завъртя и падна в краката на антроположката. Бъркотия скочи натам, но Селис Уаан я изпревари и изпищя.

— Моят пръстен със светещо камъче! Откога го търся! По дяволите, отвратителна крадла! — Тя се наведе и посегна да вземе пръстена. Бъркотия също направи няколко крачи и антроположката силно замахна с юмрук. Ударът ѝ пропусна целта си. Ноктите на Бъркотия свършиха по-акуратно работата си и Селис Уаан изпищя.

Хевиланд Тъф скочи на крака, сграбчи котката и пръстена, а след това притисна към гърдите си Бъркотия. После се приближи и подаде пръстена на кървящата му притежателна.

— Госпожо, вашата собственост.

— Кълна се, преди да умра, ще хвана това отвратително създание за опашката и ще му пръсна мозъка в стената — разбира се, ако изобщо има някакъв мозък — просъска Селис Уаан.

— Не мисля, че имате подходящо разбиране за добродетелите, които притежават семейство котки — каза Тъф и се върна на стола си до командното табло. Той се зае да успокоява чувствата на Бъркотия, както преди бе направил и с Гъбчо. — Котките са най-интелигентните животни. На практика, всеизвестен е фактът, че имат парапсихологични умения. Примитивните народи на Земята дори са ги боготворели.

— Изследвала съм народи, които боготворят и изпражнения — заяви раздражено антроположката. — Това животно е само един гаден, мръсен и отвратителен звяр.

— Котката е изключително чисто животно — отвърна кротко Тъф. — Колкото до Бъркотия, тя е все още котенце и е нормално да е игрива и пакостлива. Своенравна е наистина, но все пак това е част от чара ѝ. Любопитно е, че си е създала навици. Кой не би се зарадвал на

глупавата ѝ упоритост да губи играчките си под контролното табло? Само някои безсърдечни хора със студени сърца. — Тъф започна бързо да премигва, един, два, три пъти. На иначе спокойното му лице сега бе изписана буря от емоции. — Скачай, Бъркотия! — заповяда той и освободи котката от прегръдката си. Изправи се, а после с обичайните си сковани и достойни движения коленичи на пода. Движейки се на колене и лакти, Хевиланд Тъф започна да лази и да рови под контролното табло.

— Какво правиш?! — настоя Селис Уаан.

— Търся загубените играчки на Бъркотия — отговори Тъф.

— Аз кървя, въздухът ни свършва, а ти търсиш играчките на котката!

— Мисля, че току-що направих същото изказване.

Тъф извади една, а после втора шепка с дребни предмети. Дългите му ръце провериха всеки сантиметър под контролното табло. Най-накрая той се отказа да търси, надигна се, изтупа праха от коленете си и започна да сортира предметите, които бе намерил.

— Интересно — промърмори Тъф.

— Какво?! — попита Селис Уаан.

— Мисля, че тези неща са ваши. — Той подаде на антроположката още един пръстен и два светлинни молива. — Тези са мои. — Тъф отдели настрани три червени кораба, жълт дреднаут, сребрист звезден форт и два светлинни молива. — А това, вярвам, че е ваше. — Той протегна дланта си към Джефри Лайън. На нея имаше малък кристален предмет, не по-голям от нокът.

Лайън подскочи от изненада.

— Чипът! — възкликна той.

— Наистина — каза Хевиланд Тъф.

Изминаха няколко безкрайни мига на напрегнато очакване, след като Тъф поиска по лазера разрешение за кацане. Най-накрая в огромния тъмен купол на „Ноев ковчег“ се образува малка пукнатина. После още една, перпендикулярна на първата, а след това трета, четвърта и накрая още много. Куполът бавно се разтваряше и клиновидните му части се скриваха в корпуса на кораба.

Лайън най-сетне си позволи да въздъхне облекчено.

— Работи! — възкликна той и гласът му беше пълен със страхопочитание и благодарност.

— Неотдавна стигнах до същото заключение — кимна Тъф. — Щом навлязохме дълбоко в защитната сфера, а не бяхме обстрелвани, това означаваше само потвърждение.

Те наблюдаваха с удивление какво ставаше на екрана. Черният купол изчезна напълно и под него се откри пистата за кацане, голяма колкото тези на малките планети. Пистата беше разделена на кръгли ракетни площадки, някои от които бяха заети. След няколко минути онази, която беше определена за тях, започна да премигва в синьо-бяла светлина.

— Далеч съм от мисълта да диктувам вашето поведение — обади се Хевиланд Тъф. Очите му бяха приковани към контролните уреди, а ръцете му извършваха бързи и методични движения. — Все пак, бих си позволил да ви посъветвам, че е най-добре да седнете и да затегнете коланите си. Изваждам колесниците и програмирам кораба за кацане на определената ни площадка. Не мога да съм напълно сигурен какви поражения са понесли колесниците. Не съм напълно сигурен и дори дали някой от тях не липсва изобщо. Това е и причината да ви посъветвам да бъдете внимателни.

Тъмнината на площадката за кацане постепенно обгърна кораба. Те започнаха бавно и постепенно да се спускат надолу. На един от екраните синьо-белия, премигващ кръг непрекъснато нарастваше. На втори екран проблясваха синкавите светлини от страничните двигатели на „Рог на изобилието“, които осветяваха далечни метални стени и странните силуети на други кораби. На трети екран се виждаше как черният купол отново се затваря. Клиновидните му части се събираха и наподобяваха зъби на странно космическо чудовище, което ги поглъща.

Кацането им беше учудващо меко. Колесниците докоснаха площадката, корабът леко се разтърси и всички въздъхнаха облекчено. Хевиланд Тъф изключи двигателите, около минута преглежда показанията на уредите и изображенията по мониторите, а после се обърна към останалите.

— Кацнахме — обяви той. — Настъпи време да направим план.

Селис Уаан трескаво бързаше да се освободи от предпазните колани.

— Искам да се махна оттук — заяви тя. — Да открием Невис и тази кучка Рика и да ги накълцаме на парчета.

— Смятам, че предложеният от вас начин на действие е необмислен и неподходящ. Бившите ни колеги сега трябва да се смятат за наши съперници. След като ни обрекоха на смърт, те определено ще останат смутени и объркани, когато открият, че сме живи и може веднага да предприемат стъпки към коригирането на това противоречие.

— Тъф е прав — обади се Джефри Лайън, който бързо се местеше от екран на екран и въздишаше от възхищение. Старият семекораб беше разпалил духа и въображението му и той чувстваше, че кипи от енергия. — Ние срещу тях, Селис. Като на война. Те ще ни убият при първа възможност, изобщо не се съмнявай в това. Затова и ние трябва да им отвърнем с грубост и жестокост! Но първо е време да изградим стратегията си.

— Прекланям се пред военните ви знания и умения — каза Тъф. — Каква тактика ще предложите?

Джефри Лайън замислено поглади брадата си.

— Добре... нека помисля. Какво е положението? Те разполагат с Анитас — получовек-полукомпютър. Щом той се свърже с информационната система на кораба, лесно ще може да разбере каква част от него функционира и вероятно ще се опита да установи някакъв контрол. Което е много опасно. А нищо чудно Анитас да се опитва да го постигне в момента. На нас ни е известно, че те първи се качиха на борда. Но те може и да не знаят, че ние сме тук. Тогава имаме едно предимство — елементът на изненадата!

— Те имат предимството, че всички оръжия са в тях — напомни Тъф.

— Това не е проблем! — отговори Лайън и потри доволно ръце. — Ние все пак сме на боен кораб. ЕИВ са специализирани за биологична война, но съм сигурен, че и екипажът е притежавал преносими оръжия. Някъде трябва да има оръжейна. Всичко, което е необходимо да направим, е да я открием.

— Наистина — каза Хевиланд Тъф.

Лайън се бе разпалил и продължи.

— Нашето предимство... е, нека не звучи нескромно, но това съм аз. Като оставим онова, което Анитас ще научи от компютрите, те не

знаят нищо и ще се лутат в тъмното. Изучил съм бойните кораби на Федералната империя. Знам всичко за тях. — Той се намръщи. — Е, не всичко, а това, което е класифицирано и не е изгубено след толкова години. Най-важното е, че знам приблизително как са били проектирани и какво е устройството на тези кораби. Трябва първо да открием оръжейната, а тя е някъде съвсем наблизо. По проект е разположена близо до площадките за кацане, за да може оръжията да са подръка при изпълнение на мисии на някоя планета. След като се въоръжим, ще трябва да търсим... хм-мм, нека помисля. Да, ще трябва да открием клетъчната библиотека. Това е нещо изключително важно. В нея има размножителен материал от хиляди планети, запазени чрез поле, в което времето е забавено. Ще трябва да разберем дали клетките са живи. Ако по някаква причина полето се е разпаднало, всичко, което ще получим, е един огромен кораб. Но ако клетъчната библиотека е запазена, цената на „Ноев ковчег“ е неизмерима.

— Аз напълно оценявам важността и значението на клетъчната библиотека, но ми хрумва, че е от първостепенна важност и къде е местоположението на капитанския мостик. Правейки неоправданото, но все пак привлекателно предположение, че никой от екипажа на „Ноев ковчег“ не е оживял след изминалото хилядолетие и ние и нашите врагове сме единствените хора на този кораб, стигам до мисълта, че която от двете страни овладее първа контрола над корабните функции, ще се радва на доста голямо предимство.

— Много добре казано, Тъф — възкликна Лайън. — Хайде тогава, да действаме!

— Добре — съгласи се Селис Уаан. — Най-после ще се махнем от този котешки капан.

Хевиланд Тъф вдигна пръст.

— Един момент, моля. Възниква следният проблем. Ние сме трима, а трябва да разделим помежду си един скафандър.

— Но нали сме във вътрешността на кораб? — попита Селис Уаан с нотки на сарказъм в гласа. — За какво са ни костюми?

— Може би за нищо — призна Тъф. — Истина е, както вече споменахте, че куполът, през който преминахме, представлява и действа като корабен шлюз. Уредите показват, че сега сме обградени от напълно подходяща за дишане кислородо-азотна атмосфера. Въздухът беше вкаран тук веднага, щом приключи съединяването на купола.

— Какъв е тогава проблемът, Тъф?

— Няма съмнение, че съм прекалено предпазлив — продължи Хевиланд Тъф. — Признавам все пак, че изпитвам известно безпокойство. Този „Ноев ковчег“ изглежда изоставен и нефункциониращ, но това не пречи той предано да изпълнява мисията си. Свидетелство за това са чумите, които продължават да посещават Хро Б'рана. Свидетелство за това е, че упорито се отбраняваше срещу нашето приближаване. Няма как да знаем защо корабът е бил изоставен или как последните хора от екипажа са посрещнали края си, но със сигурност можем да видим, че намерението им е било „Ноев ковчег“ да продължи да живее. Може би външната защитна сфера беше само първия етап от системата за автоматична защита.

— Забележителна мисъл — призна Джефри Лайън. — Капани?

— От различен и особен вид. Тази атмосфера, която изглежда напълно нормална, може да гъмжи от чуми, болести и смъртоносни биологични зарази. Заслужава ли си да рискуваме? Аз самият ще се чувствам по-удобно, ако се намирам в херметичен костюм, а всеки от вас има правото сам да си реши това.

Селис Уаан изглеждаше смутена и обърквана.

— Трябва да получа костюм. Тъй като имаме само един, ще ми го дадеш, защото пострадах от твоите зверове.

— Не е нужно отново да започваме дискусия, госпожо. Ние сме на площадка за кацане. Около нас, доколкото виждам, са още девет кораба с различен дизайн. Първият е хруунски изстребител, вторият е на търговец от Риан, други два не мога да определя, защото виждам формата им за първи път. Останалите пет идентични летателни апарата са обикновени совалкови кораби, вероятно част от оборудването на „Ноев ковчег“. От личен опит знам, че всеки космически кораб неизменно има и херметични костюми. Моето намерение сега е да облека този единствен костюм, да изляза и да потърся на съседните кораби скафандри и за вас.

— Това не ми харесва — отрязва Селис Уаан. — Ти ще се измъкнеш, а ние ще останем затворени тук.

— Такива са превратностите на съдбата — отвърна Тъф. — Всеки от нас понякога е принуден да прави неща, които не му харесват.

Шлюзът им създаде проблеми. Той представляваше малък, аварийен изход и се задействаше ръчно. Лесно отвориха външната врата, а после я затвориха след себе си. Ала вътрешната врата се оказа по-трудното препятствие.

След като влязоха в малкото преддверие, атмосферното налягане се възстанови със свистене. Рика Даунстар първа се опита да завърти голямото метално колело, което служеше като брава, но не успя дори да го помръдне.

— МАХНИ СЕ ОТ ПЪТЯ МИ! — заповяда Каж Невис. Гласът му, променен от интеркома на ънкинския боен костюм, се беше превърнал в оглушително дрезгаво и стържещо грачене. Той премина с трясък покрай Рика Даунстар и стъпалата му вдигнаха силен шум, движейки се по металния под. Големите горни ръце на костюма сграбчиха колелото и го завъртяха. То оказа съпротива за момент, после със скърцане се завъртя и накрая напълно се откъсна от вратата.

— Добре свършена работа — каза Рика Даунстар през своя говорител и се засмя.

Каж Невис изръмжа гръмогласно нещо, което остана неразбрано. Той сграбчи дръжката на вратата, натисна я и само успя да я счупи.

Анитас дойде по-близо, за да разгледа механизма на заключване.

— Това е кодирано заключване. — Той посочи малкото контролно табло. — Ако се набере верния код, вратата автоматично ще се отвори. Има компютърен изход, ако успее да се включи, ще мога да извлека кода от системата.

— КАКВО ТЕ СПИРА? — извика Каж Невис и лицевата част на скафандъра му заблестя в тъмночервено.

Анитас сви рамене и безпомощно разпери ръце. Органичните му части сега бяха покрити от сребристо-синия костюм, металическите му очи надзъртаха през пластмасата на шлема му и той повече от всякога приличаше на робот. Каж Невис, облечен в ънкинския боен костюм, се извисяваше с няколко метра над него и приличаше на друг, но огромен робот.

— Този костюм е неправилно конструиран. Не мога да се свържа с мрежата, без да го сваля.

— СВАЛИ ГО ТОГАВА!

— Дали ще бъде безопасно — поколеба се Анитас. — Не съм много сигурен.

— Тук има съвсем нормален въздух — намеси се Рика Даунстар и посочи няколко индикатора.

— Никой от вас не е свалил костюма си — обясни Анитас. — Ако допусна грешка и отворя външна вместо вътрешна врата, ще загина преди да успея отново да се облека.

— НЕ ПРАВИ ГРЕШКИ! — отекна гласът на Каж Невис.

Анитас скръсти ръце.

— Въздухът може да е нездравословен. Този кораб е бил изоставен повече от хиляда стандартни години. Дори и най-съвършената система от време на време може да се повреди, да изключи или да направи грешки. Не съм съгласен да рискувам живота си.

— О-О? — изгърмя Каж Невис. Последва силен стържещ звук. Една от долните ръце се спусна към киборга, клещите се отвориха, хванаха Анитас през кръста и го притиснаха към стената. Голямата горна ръка сграбчи яката на костюма му и я дръпна. Шлемът, по-голямата част от костюма, а без малко и главата на кибертехнолога се откъснаха с пукот.

— ХАРЕСВА МИ ТОЗИ КОСТЮМ — обяви Каж Невис. Той стисна киборга малко по-силно с клещите. Останалата част от костюма му също се скъса и оттам потече кръв. — МОЖЕШ ДА ДИШАШ, НАЛИ?

Анитас, който на практика вдишваше повече въздух, отколкото му бе необходимо, кимна мълчаливо.

— ЗАХВАЩАЙ СЕ ЗА РАБОТА! — заповяда Каж Невис.

Рика Даунстар започна да става нервна. Тя предпазливо се отдръпна назад, колкото се може по-далеч от Невис и се облегна на външната врата. Оттук можеше да наблюдава развитието на събитията, докато реши какво да предприеме.

Анитас свали ръкавиците си и остатъците от скъсания костюм и пъхна сребристо-металните си пръсти в очакващия го компютърен контакт. Рика Даунстар беше извадила кобура с игломета си извън костюма, но изведнъж оръжието престана да ѝ вдъхва предишната увереност. Тя внимателно изследваше дебелия броня на извънземния боен костюм и се чудеше дали е постъпила правилно като е избрала Невис за съюзник. Да делят всичко на три беше много по-добре за нея,

отколкото минималната сума, която щеше да получи от Джефри Лайън. „Но какво ще стане, ако Невис реши, че не иска да дели с никого?“

Те чуха силен, пукащ звук и вътрешната врата започна да се отваря. Пред нея се виждаше тесен, дълъг коридор, чийто край се губеше в тъмнината. Каж Невис се приближи и се загледа в непрогледния мрак. Светлината на шлема му хвърляше отблясъци върху околните стени. Той се обърна рязко.

— ХЕЙ ТИ, НАЕМНИКО! ВЪРВИ ДА РАЗУЗНАЕШ!

Рика Даунстар бързо стигна до решение.

— Да, да, веднага, шефе.

Тя извади игломета си, прекрачи прага и тръгна по коридора. Когато стигна до първата пресечка, обърна се и погледна назад. Невис с огромния си брониран костюм запълваше цялата врата. Зад него стоеше Анитас. Киборгът, който нормално беше неподвижен, мълчалив и изпълнителен, сега силно се тресеше.

— Стойте там! — извика Рика. — Не е безопасно!

Тя се обърна, избра произволна посока и с всички сили се затича.

На Тъф му отне много повече време, отколкото предполагаше, за да открие костюмите. Най-близкия космически кораб беше хруунският изтребител — малка, зелена машина, отрупана с оръжия. Беше грижливо затворена и Тъф дълго я обикаля и разглежда извънземните уреди, които трябваше да му осигурят достъп до вътрешността, но неговото напъване, теглене, бутане и блъскане не доведе до желания резултат. Най-накрая бе принуден да се откаже и продължи нататък.

Вторият кораб беше един от тези със странните форми и бе широко отворен. Тъф дълго разглежда със солидна доза интелектуално възхищение. Интериорът представляваше истински лабиринт от тесни коридори, чиито стени бяха с неправилна форма и изглеждаха като направени от камък, но бяха меки на пипане. Уредите за управление бяха неразбираеми. Костюмите — ако разбира се това, което Тъф откри, наистина бяха костюми, можеха да бъдат функционални за двустранно симетрично същество високо около метър.

Корабът на рианския търговец се оказа разрушен от пожар и Тъф не успя да открие нищо полезно във вътрешността му.

Най-накрая беше принуден да тръгне към петте совалкови кораба, които се виждаха в далечния край на площадката за кацане. Всеки от тях бе прибран в специално изработен за него хангар. Те бяха големи кораби, по-големи от „Рог на изобилието от отлични стоки на ниски цени“, с черни издигнати нагоре корпуси и елегантно извити крила. Изглеждаха с напълно човешки дизайн и се намираха в отлично състояние. Тъф най-после си проправи път до първия хангар, на който имаше метална плочка със силуета на фантастично животно, а под него — името „Грифон“. Тъф влезе вътре и откри херметичните костюми точно там, където им беше мястото. Те се намираха в отлично състояние и подходяща форма, като се има предвид, че бяха произведени преди хиляда години. Бяха от зелена материя, с оцветени в златисто шлемове, а върху гърдите на всеки един от тях бе избродирана буквата „тета“. Тъф избра два костюма и тръгна назад по отекващия от стъпките му под на площадката за приземяване. В далечината се виждаше силуетът на осакатения, полуразбит трикрак кораб — неговия „Рог на изобилието“.

Когато стигна до рампата, водеща към главния шлюз, едва не се спъна в Гъбарко. Големият котарак се изправи, измюка жално и се отърка в краката му. Хевиланд Тъф спря и замислено го погледна. Той се наведе колебливо, вдигна го и го погали. После го сложи на земята, отвори шлюза и щом Гъбарко се опита да го последва, Тъф намери за нужно да го прогони.

— Време беше — посрещна го Селис Уаан.

— Нали ти казах, че Тъф не ни е изоставил — обади се Джефри Лайън.

Хевиланд Тъф пусна костюмите да паднат на пода. Те останаха да лежат като жълто-златиста купчина.

— Гъбарко е отвън — каза той с равен и монотонен глас.

— Да, така е — отговори Селис Уаан и започна да надява единия от костюмите. Беше ѝ малко тесен в ханша, защото членовете на Екологичните инженерни войски очевидно не са били толкова пълни. — Не можа ли да ми вземеш малко по-голям размер? — оплака се тя. — Сигурен ли си, че тези костюми са изправни?

— Конструкцията им е напълно запазена, но все пак трябва да използваме въздух от реактивните двигатели, за да ги очистим, ако са заразени с бактерии. Защо Гъбарко е отвън?

Джефри Лайън се изкашля неловко, за да си прочисти гърлото.

— Ами, да... Селис Уаан се страхуваше, че няма да се върнеш. Забави се прекалено дълго и тя си помисли, че си ни изоставил.

— Жалки и неоснователни подозрения — рече Тъф.

— Ами, да — отговори Лайън и започна да облича костюма си.

Селис Уаан закопча златистите ботуши и се изправи.

— Вината е изцяло твоя. Ако не беше се забавил толкова дълго, нямаше да стана толкова нервна.

— Наистина — каза Тъф. — Това, което бих си позволил да попитам, е: каква е връзката между Гъбарко и вашата нервност?

— Е, помислих си, че няма да се върнеш, а ние трябваше да излезем — отговори антроположката. — Изнерви ме с твоите приказки за чумите. Затова реших да пусна едната котка навън. Опитах се да хвана онази, проклетата, черно-бялата, но тя все успяваше да се измъкне. Тази, сивата се остави да я хвана. Изхвърлих я навън и я наблюдавахме на екраните. Сметнах, че така ще разберем дали ще се разболеете. Ако не се появяха никакви симптоми, след това щяхме да излезем и ние.

— Схващам теорията — кимна Хевиланд Тъф.

Бъркотия влетя в контролната зала, играейки си с някакъв предмет. Тя забеляза Тъф и тръгна към него с характерната за котките наперена походка.

— Джефри Лайън, моля те, задръж Бъркотия, отведи я в спалното помещение и я заключи.

— Ами, разбира се — отговори Лайън и хвана котката, когато преминаваше покрай него. — Защо?

— Предпочитам отсега нататък да държа Бъркотия на безопасно място, далеч от Селис Уаан.

Селис Уаан, която държеше шлема си под мишница, издаде присмехулен звук.

— О, глупости на търкалета. Нали сивата котка е добре.

— Разрешете ми да ви запозная с понятие, за което изглежда не сте осведомена — каза Хевиланд Тъф. — Обяснява се с термина „инкубационен период“.

— Ще я убия тази кучка — заплаши Каж Невис, докато двамата с Анитас си проправяха път по тъмния коридор. — Дяволите да я вземат. Вече и свестен наемен войник не можеш да си наемеш. — Той се обърна назад, за да види къде е киборга. — Побързай!

— Не мога да правя същите като твоите крачки — отговори Анитас и се опита да побърза. Едната страна го болеше от опитите да върви с темпото на Невис. Кибернетичната му половина беше здрава като метал и бърза като електронна верига, но биополовината му сега беше само ужасно изморена плът. Там, където Невис бе разкъсал кожата му, обилно течеше кръв. Чувстваше, че му е горещо и му се вие свят. — Вече не е далеч. Надолу по този коридор, след това третата врата наляво. Там е главната електрическа подстанция. Почувствах я преди, когато се включих в мрежата. Мисля, че ще мога да се слея с главната система. — „И да си почина“ — мислено добави киборгът. Чувстваше се изморен, биополовината му го болеше и пулсираше.

— ИСКАМ ДА ВКЛЮЧИШ ВСИЧКИ ПРОКЛЕТИ СВЕТЛИНИ!
— заповяда Каж Невис. — ИСКАМ СЛЕД ТОВА ДА МИ Я ОТКРИЕШ. РАЗБИРАШ ЛИ?

Анитас кимна и с последни усилия продължи да върви. Две малки, горещи, червени точки светнаха на бузите му, но металните му очи не можеха да ги видят. Зрението му се замъгли и той чу в ушите си силно звънене. Киборгът спря.

— КАКВО ТИ СТАНА? — настоя Каж Невис.

— Загубих част от функциите си. Трябва да успея да стигна до компютърната зала и да направя проверка на всичките си системи. — Той се опита да тръгне напред и залитна. Секунда по-късно напълно загуби равновесие и рухна на пода.

Рика Даунстар вече беше сигурна, че се е измъкнала. Каж Невис можеше да изглежда огромен и страшен в извънземния си боен костюм, ала беше всичко друго, но не и безщумен. Рика имаше очи като котките на Тъф, а това бе предимство в професията ѝ. Там, където можеше да вижда добре, тя бягаше с всички сили, а там, където мракът беше непрогледен, вървеше колкото се може по-бързо и по-тихо. „Ноев ковчег“ се оказа истински лабиринт от стаи и коридори. Рика си проправяше път и постоянно се обръщаше назад, оглеждаше се,

ослушваше се. Тракането от металните стъпала на Каж Невис постепенно се отдалечаваше, след това едва се чуваше и накрая изчезна съвсем.

Едва сега, когато се чувстваше в пълна безопасност, Рика Даунстар си позволи да изследва лабиринта, в който се намираше. В стените бяха монтирани пластини за включване на осветлението. Някои реагираха на докосването ѝ, други не работеха. Започна да осветява пътя си, там, където това бе възможно. Първият сектор, през който премина, се оказа жилищен — малки спални помещения с тесни коридори помежду им. Във всяка стая имаше легло, бюро, компютърно командно табло и монитор. Някои от стаите бяха празни и стерилни, в други леглата бяха неоправени, а по пода бяха разхвърляни дрехи. Въпреки безпорядъка, всичко беше идеално чисто. Тези, които бяха живели тук, или се бяха изнесли съвсем наскоро или самият кораб бе поддържал този сектор запечатан и чист до тяхното пристигане.

Следващият сектор, в който Рика влезе, се оказа съвсем различен от първия. Стаите бяха пълни с прах, мръсотия и отломки. В една от тях имаше скелет на жена, която бе легнала на едно легло. Времето беше превърнало останките ѝ в купчина разпадащи се кости. „Каква разлика може да направи малко въздух“ — помисли си Рика.

Тесните коридори водеха към други, по-широки коридори. Рика Даунстар надзърна в огромни складове, в стаи, пълни с екипировка, а други — само с празни клетки, в стерилно чисти лаборатории, всички наредени в коридор, който бе широк колкото булевардите на Шанделор Сити. Скоро стигна до кръстопът и оттук започваше друг коридор, по-широк дори и от този, по който се бе движила досега. Рика се поколеба за момент и извади оръжието си. „Това е пътят или до контролната зала, или до нещо също толкова важно“ — каза си мислено. Тя стъпи на главния път и веднага забеляза нещо в ъгъла. Бледи силуети, които се прикриваха в малки ниши близо до стената. Предпазливо, с насочен игломет, Рика започна да ги приближава.

Когато стигна до тях, не успя да се съдържи и се разсмя. Тъмните силуети се оказаха редица мопеди, малки превозни средства с две седалки, три колела и големи гуми от каучук. Те бяха свързани с кабели за зареждане към стената.

Рика Даунстар се качи на единия мопед и завъртя ключа. Контролните уреди отчетоха максимално зареждане. Тя включи

фаровете и с доволна усмивка подкара по широкия коридор. Превозното средство не се движеше бързо, но това в случая нямаше значение. Важното беше, че щеше да стигне.

Джефри Лайън ги отведе до оръжейната. Точно там Хевиланд Тъф уби Гъбарко.

Лайън държеше ръчен прожектор и лъчът му осветяваше купищата от лазерни пушки, обикновени огнестрелни оръжия, звукови пистолети и светлинни гранати. Селис Уаан се оплакваше, че не е запозната с оръжията и че едва ли ще е способна да убие някого. Твърдеше, че е учен, а не войник и като цяло смята това за варварство.

Хевиланд Тъф държеше Гъбарко в ръцете си. Големият котарак, който силно мъркаше, когато излязоха от „Рог на изобилюето“, сега издаваше жални звуци — опитваше се да мяука, но само се давеше. Тъф се опита да го успокои, погали го и голяма част от сивата козина на котарака остана в ръцете му. Гъбарко изпищя. Нещо бавно разтваряше устата му. Тъф погледна там. От голяма черна топка излизаха тънки нишки, които подобно на паяжина оплитаха главата на животното. Гъбарко измяука силно и опита да се освободи. Огъна се и ноктите му напразно се помъчиха да пробият металните ръкавици на Тъф. Големите му жълти очи се покриха с черна паяжина.

Другите не забелязваха нищо. Съзнанията им бяха заети с по-важни неща от това да гледат какво прави котарака, с който Тъф беше пътувал през целия си живот. Джефри Лайън и Селис Уаан се караха. Тъф стисна още по-силно котарака, въпреки усилията му да се освободи. Той погали за последен път животното, прошепна му няколко нежни думи и с бързо, рязко движение счупи врата на Гъбарко.

— Невис вече се опита да ни убие — каза Джефри Лайън. — Не ме интересуват твоите угризения, длъжна си да си вършиш работата. Не можеш да очакваш ние с Тъф да носим оръжия и за твоя защита. — Под дебелия пластмаса на шлема си, Лайън изведнъж се намръщи. — Много бих искал да знам нещо повече за костюма, с който е облечен Невис. Тъф, ще може ли лазерен огън да пробие тази ънкинска броня? Или ще трябва нещо по-мощно, някакъв конвенционален експлозив? Лазерът е по-добър, нали? Тъф? — Той се обърна рязко и лъчът на

прожектора започна да се движи по стените, карайки сенките им да танцуват диво по стените на оръжейната. — Тъф? Тъф, къде си?!

Хевиланд Тъф беше изчезнал.

Вратата на компютърната зала отказа да се отвори. Каж Невис я ритна. Металът хлътна навътре и горният край се откачи от касата. Невис отново я ритна. Масивният му брониран крак се стовари с невероятна сила върху тънкия метал и вратата изхвъркна от пантите си. С огромните си горни ръце Каж Невис разчисти остатъците от преградата и носейки Анитас с неподвижните си долни ръце, влезе в залата.

— ХАРЕСВА МИ ТОЗИ ПРОКЛЕТ КОСТЮМ — каза Каж Невис.

Анитас му отговори със стенание.

Вътрешността на залата бе изпълнена от тънко, звуково бръмчене, малки цветни светлинки светваха и угасваха като светулки.

— Във веригата — каза Анитас. Ръцете му слабо се размърдаха и това беше или спазъм, или някакъв жест. — Включи ме във веригата. — Органичните му части изглеждаха ужасно. Кожата му беше покрита с капчици черна пот. От всяка жива пора излизаше блестяща течност, подобна на течен ебонит. От носа му свободно течеше секрет, а единственото му органично ухо кървеше. Киборгът не можеше да върви, да стои прав, а вече и говорът му се влошаваше. Тъмночервената светлина от шлема на ънкинския боен костюм придаваше странно оцветяване на лицето му и то изглеждаше още по-зле. — По-бързо. Във веригата, моля те, включи ме във веригата.

— МЛЪКНИ ИЛИ ЩЕ ТЕ ПУСНА ТУК — избоботи Каж Невис. Анитас потрепери, сякаш усиленият от костюма глас му причиняваше физическа болка.

Невис бързо огледа залата, откри интерфейлната станция и тръгна нагам. Пренесе киборга и грубо го тръшна на един бял пластмасов стол, който излизаше изпод командното табло. Анитас изпищя.

— МЛЪКНИ! — повтори Невис. Той трмаво сграбчи ръката на кибертехнолога и едва не я извади от рамото му. Беше му трудно да контролира силата си с този проклет костюм, а по-деликатните действия бяха почти невъзможни. Каж Невис не мислеше да сваля ънкинския боен костюм, той наистина го харесваше. Анитас изпищя отново. Невис не му обърна внимание, разтвори металните пръсти на киборга и ги включи към интерфейса.

— ЕТО! — каза той и отстъпи назад.

Анитас залитна напред и главата му силно се удари в металния рѐб на командното табло. Устата му широко се отвори. Оттам рухна кръв и някаква тъмна течност, подобна на машинно масло. Невис се намръщи. „Нима закъснях? Нима проклетият кибертехнолог хвърли топа?“

Светлините в залата премигнаха, тънкото жужене се превърна в остър писък. Малките цветни лампички бясно започнаха да мигат. Светваха и угасваха, светваха и угасваха. Анитас беше във веригата.

Рика Даунстар управляваше мопеда по широкия коридор и въпреки всичко се чувстваше отлично. Изведнѐж тъмнината отпред се превърна в ослепителна светлина. Широките плоскости на тавана се пробудиха, светваха една след друга, надпреварваха се надолу по километричния коридор и бързо превръщаха нощта в ден. Рика затвори за малко очи, за да привикне с яркото изкуствено осветление.

Тя натисна спирачките, спря мопеда и се загледа във вълната от светлина пред себе си. Обърна се назад. Там, откъдето беше дошла, всичко тънеше в мрак.

Сега забеляза нещо, което преди не бе видяла в тъмнината. В пода на коридора бяха вградени шест успоредни линии. Тънки, прозрачни пластмасови линии, оцветени в червено, синьо, жълто, зелено, сребърно и пурпурно. Всяка от тях без съмнение водеше в някаква посока. Жалко, че Рика не знаеше коя накъде отива.

Докато наблюдаваше цветните линии, сребрилата изведнѐж започна да излъчва своя собствена, вътрешна светлина. Секунда по късно осветителният панел, намиращ се точно над нея, угасна. Рика се намръщи и придвижи мопеда си няколко метра по-напред, за да излезе от сянката и да навлезе в светлината. Сребрилата линия на пода започна да блести и да премигва.

— Добре — каза Рика. — Ще го направя както ти искаш.

Тя отпусна педала на спирачката и мопедът ѝ набра скорост. Светлините след нея започнаха бързо да изгасват.

— Ето го, идва! — изкрещя Селис Уаан, когато коридорът изведнѐж се обля в ярка светлина. От изненада тя подскочи около

метър във въздуха.

Джефри Лайън намръщено я наблюдаваше. В ръцете си той държеше лазерна пушка. На едното му бедро висеше високоексплозивен стреломятащ пистолет, а на другото — мощен звуков револвер. На едното му рамо висеше патрондаш с психотронни бомби, а на другото — връзка светлинни гранати. На колана си беше препасал и огромен вибронож. Във вътрешността на златистия си шлем Джефри Лайън доволно се усмихваше и кръвта бясно пулсираше във вените му. Вече беше готов за всичко. Не се бе чувствал толкова добре от почти век, когато се включи в битката между скайглейските доброволци и черните ангели. Да вървят по дяволите прашасалите академични глупости. Джефри Лайън бе човек на действието и сега отново се чувстваше млад.

— Пази тишина, Селис — каза той. — Никой не идва. Само ние с теб сме. Не виждаш ли, че се включи осветлението, това е всичко.

Селис Уаан не изглеждаше убедена. Тя също беше въоръжена, но влачеше лазерната си пушка по пода, защото твърдеше, че е прекалено тежка, за да я носи на гръб. Джефри Лайън със свито сърце си представяше какво ще се случи, ако тя се опита да активира и хвърли една от светлинните гранати.

— Виж! — посочи антроположката. — Какво е това?

На пода имаше две цветни линии от прозрачна пластмаса — едната черна, а другата оранжева. Секунда по-късно оранжевата започна да премигва и да излъчва собствена светлина.

— Някакъв компютъризиран пътеводител — обясни Лайън. — Хайде, нека тръгнем в указаната ни посока.

— Не — поклати глава Селис Уаан.

Джефри Лайън се намръщи.

— Слушай, аз съм командира и ще изпълняваш това, което ти кажа. С тези оръжия можем да се справим с всеки, който ни се изпречи. Хайде, размърдай се.

— Не! — упорито повтори антроположката. — Уморена съм. Нататък има опасности. Оставам тук.

— Давам ти пряка заповед, трябва да се подчиниш — каза нетърпеливо Джефри Лайън.

— О, глупости на търкалета. Не можеш да ми издаваш заповеди. Ти си само асоцииран учен, а аз съм „пълна мъдрост“.

— Селис, това не ти е Центъра — раздразнено отговори Лайън.
— За последен път ти казвам да тръгнеш!

— Не, оставам тук. — Селис Уаан седна по средата на коридора и скръсти ръце.

— Добре тогава. Пожелавам ти много късмет — саркастично кимна Джефри Лайън и ѝ обърна гръб. Той тръгна в указаната от оранжевата линия посока, а Селис Уаан остана на земята и със скръстени на гърдите ръце, мълчаливо го наблюдаваше как се отдалечава.

Хевиланд Тъф се озова на странно място. Той дълго вървя без посока по безкрайните тъмни коридори, понесъл вкочаненото тяло на Гъбарко. Най-накрая, като излезе от един тесен коридор, се озова в зала, приличаща по-скоро на пещера. Чувстваше, че стените във всички посоки се намират далеч от него. В мрака се чуваше някакъв особен звук — тихо бръмчене, което бе на прага на слуха, а след това имаше друг по-силен звук, наподобяващ плискаща се течност. Звук като от прилив на безкраен подземен океан. Хевиланд Тъф добре знаеше, че не се намира под земята, а се бе загубил на някакъв античен боен кораб, обграден беше от убийци, а трупът на Гъбарко лежеше в ръцете му.

Тъф продължи да върви. Откога вървеше, не знаеше със сигурност. Стъпките му отекваха надалеч. Коридорът, по който се движеше, сякаш нямаше край. Изведнъж той се натъкна на нещо в тъмното. Движеше се бавно и не се нарани, но от сблъсъка изпусна тялото на Гъбарко. Тъф протегна ръце напред и започна да опипва предмета, който го беше спрял, но с твърдите си ръкавици успя да определи само формата му — обемиста и кръгла.

Тогава се включиха светлините.

За Хевиланд Тъф това не беше като ярка експлозия, защото тук светлината, където я имаше, бе мрачна и смекчена. Идваше отгоре и караше огромните черни сенки да оживяват. Там, където бе по-ярка, предметите изглеждаха оцветени в странно зеленикав цвят, сякаш бяха покрити с фосфоресциращ мъх.

Тъф се огледа наоколо. Помещението, в което се намираше, приличаше повече на тунел, отколкото на пещера. През цялото време

беше вървял по неговата ширина и бе изминал около километър. Но това разстояние беше нищо в сравнение с дължината на тунела. Изглежда, че той се простираше по най-дългата ос на кораба, защото и в двете посоки край не се виждаше. Таванът се издигаше високо, високо над главата му и очертанията и формите му се губеха в зеленикавите сенки. Имаше машини, прекалено много машини — компютърни подстанции, вградени в стените, странни устройства, каквито Хевиланд Тъф никога не беше виждал, широки работни маси с монтирани на тях изкуствени ръце. Но най-значимото нещо, което се намираще в този безкраен, ехтящ коридор, бяха цистерните.

Цистерните бяха навсякъде. Някои бяха наредени покрай стените и се губеха в далечината. Други се спускаха надолу направо от тавана. Трети бяха огромни и издутите им, прозрачни стени без проблеми щяха да поберат кораб с размерите на „Рог на изобилието“. Край тях бяха клетките, милиони редици от клетки, издигащи се от пода до тавана като огромни пластмасови пчелни пити. Едва сега Хевиланд Тъф разбра причината за странния звук, който преди това беше чул. Повечето от цистерните бяха празни, но някои — ето тази, онези двете в далечината — бяха пълни с разноцветни флуиди, които бълбукаха и се плискаха, движени от някакви странни форми.

Хевиланд Тъф дълго гледа втренчено впечатляващата картина наоколо и от това само се почувства много малък. Най-сетне отвърна очите си от цистерните и се наведе да вдигне безжизненото тяло на Гъбарко. Когато приклепна, той видя в какво се беше блъснал, докато се луташе из тъмнината. Това бе цистерна, една от средните по размер. През прозрачните ѝ стени се виждаше гъста, тъмно-жълта течност, в която тук-там имаше червени петна. Тъф чу тихо гъргорене, усети леки вибрации, сякаш нещо живо се движеше вътре. Той се наведе напред и долепи лице до стената на цистерната, но веднага отдръпна глава.

Вътре се движеше и плуваше нероден, но истински, жив тиранозавър.

Във веригата нямаше болка. Там той нямаше тяло. Във веригата имаше само съзнание, сладко, чисто съзнание. Чувстваше, че е част от нещо огромно и мощно. Нещо по-силно и велико от самия него, както и от всеки от хората, които бяха на кораба. Във веригата той бе нещо

повече от човек, повече от киборг, повече от обикновена машина. Беше нещо като бог. Времето тук нямаше никакво значение. Той беше бърз като мисъл, бърз като силициевите верижни превключватели, бърз като съобщенията, които препускаха по суперпроводимите сухожилия, бърз като проблясъците на микролазерите, които плетяха невидимите си мрежи в централната част на кораба. Във веригата той имаше хиляди очи и уши, хиляди ръце, които можеше да свива в юмруци и да нанася удари. Във веригата можеше да бъде всичко едновременно.

Той беше Анитас. Той беше „Ноев ковчег“. Той беше кибертехнолог. Той беше повече от петстотин станции и монитори, беше двайсет имперски 7400-и, управляващи двайсет сектора на кораба, в двайсет отдалечени един от друг отсека. Той беше Боен експерт, Кодов дешифровчик, Двигателен специалист, Астронавигатор, Библиотекар, Био-библиотекар, Микрохирург, Медицински център, Биотехнолог, Комуникатор, Техник и Сервизен работник. Той беше хардуера и софтуера, резервните и основните системи, далечните и близките командни блокове. Беше на хиляда и двеста години, дълъг беше трийсет километра, сърцето му се намираще в централния блок, квадрат с размери около два метра, но с безгранични възможности. Той докосваше тук и там, навсякъде. Съзнанието му препускаше по мрежата, яздеше, танцуваше, носеше се по микролазерите. Знанията навлизаха в него като планински поток, като широка буйна река с цялата хладна, сладка, бяла сила на кабела за високо напрежение. Той беше „Ноев ковчег“. Той беше Анитас. Той умираше.

Някъде дълбоко в своите вътрешности, долу в недрата на кораба, в подстанция седемнайсет до шлюз номер девет, Анитас отвори сребристо-металните си очи и ги фокусира върху Каж Невис. Насили се и се усмихна. На получовешкото му лице се появи гротескно изражение. Лъснаха зъбите му от хромирана стомана.

— Ти си глупак — каза киборгът.

Бойният костюм се раздвижи и направи една заплашителна крачка напред. Клеещите се отворици издадоха стържещ, метален звук.

— ВНИМАВАЙ КАКВО ПРИКАЗВАШ!

— Казах вече: глупак си и глупак ще си останеш — отговори му Анитас. Той се засмя, но от устата му излезе ужасяващ звук — гласът му беше пълен с болка и метално ехо. Устните му бяха обагрени с

кръв, която свободно течеше и вече оцветяваше в червено и металните му зъби. — Ти ме уби, Невис, и защо — само, защото си прибързан. Аз можех да ти дам всичко, което пожелаеш. Празен е, Невис. Целият кораб е празен, всички са мъртви. Цялата система е празна. Няма друго съзнание, освен моето във веригата. Той е идиот, Каж Невис. „Ноев ковчег“ е един гигант-идиот. Онези от Земната империя са се уплашили. Те действително са създали изкуствения интелект. Построили са огромни бойни кораби, управлявани от изкуствен интелект, роботизирана флота, но бързо са разбрали, че роботите с интелект могат да действат и сами. Има го и в историята — онова, което се е случило на Кандабаер, битката на Леар, бунтовете на „Алекто“ и „Голем“. Корабите за биологична война са били прекалено мощни, знаели са го още когато са започнали да ги строят. На „Ноев ковчег“ са работели двеста души — екоинженери, учени, екипаж и офицери. При нужда е можел да вземе на борда си и хиляда войници, да ги храни и облича всичките, да създава живот или да унищожава цели планети. Всичко се е управлявало от системата, Невис. Тази огромна, съвършена и най-важното, безопасна система. Тя може да се отбранява, да се ремонтира и да върши още хиляди други неща, ако я накараш да ги прави. Тези двеста души са я използвали ефективно, но и сам човек може да се справи. Няма да използва максималните ѝ възможности, но тя все пак ще работи. Системата няма съзнание, няма изкуствен интелект, очаква да ѝ се дават заповеди — един човек можеше да го направи. Един човек! Аз лесно щях да се справя. Но Каж Невис загуби търпение и ме уби.

Каж Невис пристъпи още по-близо.

— НЕ МИ ПРИЛИЧАШ НА УМРЯЛ — заяви той и заплашително щракна с клещите на долните си ръце.

— Но аз съм — отговори Анитас. — Използвам енергия от системата, за да захранвам кибернетичната си половина и да възвърна част от говорните си способности. Но аз умирам. Чумите, Невис. Преди много години от екипажа на „Ноев ковчег“ останали само трийсет и двама души. Точно тогава ги нападнали. Няколкостотин същества хруун разшифровали кода, отворили купола и проникнали вътре. Те напредвали бързо и скоро щели да превземат целия кораб. Защитниците отстъпвали, но се сражавали яростно за всеки метър. Те изолирали цели сектори, изпомпвали въздуха, изключвали

електричеството. На всяка крачка устройвали засади и капани. На кораба все още има места, които носят следите от тази битка, все още има сектори, които не са поправени. Защитниците освободили във въздуха чуми, зарази и паразити. Освободили от цистерните своите чудовища. Те се сражавали, сражавали се и умирали, но победили. Най-накрая всички извънземни били мъртви. От екипажа останали само четири човека. Всички те починали по-късно. Един бил тежко ранен, други двама се разболели, а последният човек умрял от старост. Искаш ли да научиш техните имена? Не, съмнявам се. На теб ти липсва любопитство, Каж Невис. Това не те интересува. Тъф би искал да знае, както и старомодния Лайън.

— ТЪФ? ЛАЙЪН? ЗА КАКВО ГОВОРИШ? И ДВАМАТА ВЕЧЕ СА МЪРТВИ.

— Неправилно — каза Анитас. — В момента те са на борда на кораба. Лайън откри оръжейната. Той е истински подвижен арсенал и се приближава към теб. Тъф откри също нещо много важно. Рика Даунстар следва сребристия път до командната зала и капитанския мостик. Както виждаш цялата банда е тук. Събудих всяка изправна и функционираща част от „Ноев ковчег“ и сега всичко е под мой контрол.

— ВЕДНАГА ГИ СПРИ! — заповяда Каж Невис. Без да се колебае, той отвори клещите си и хвана киборга за биометалното гърло. По острието на клещите потече черна течност. — КАЗАХ ТИ, ВЕДНАГА ГИ СПРИ!

— Не съм ти доразказал историята, Каж Невис — продължи кибертехнологът. Устата му вече беше пълна с кръв. — Последните останали хора от екипажа разбрали, че няма да издържат дълго. Те изключили всички системи и оставили кораба на вакуума, тишината и забравата. Решили да го изоставят, но както виждаш, не напълно. Страхували се, че хруун или някой все още неизвестен враг може да го атакува и наредили на „Ноев ковчег“ да се отбранява. Включили плазмените оръдия, заредили външните лазери, активирали външната защитна сфера, нещо, което и самите ние изпитахме на гърба си, за съжаление. Освен всичко друго, те програмирали кораба да извърши тяхното жестоко отмъщение. Да се връща отново и отново на Хро Б'рана — там, откъдето дошли хруун — и да изсипва даровете си от чуми, зарази и смърт. За да се предпазят от възможен имунитет, те

подложили цистерните с бактерии на постоянна ударна радиация, за да предизвикат безкрайни мутации. Включили дори програма за разработка на нови и по-смъртоносни вируси.

— ИЗОБЩО НЕ МИ ПУКА! СПРЯ ЛИ ДРУГИТЕ? МОЖЕШ ЛИ ДА ГИ УБИЕШ? ПРЕДУПРЕЖДАВАМ ТЕ, НЕ ГО ЛИ НАПРАВИШ, ЩЕ ТЕ УБИЯ!

— Аз вече съм мъртъв, Каж Невис. Нали ти казах, чумите. Те са вътрешната защита. Ако корабът бъде атакуван, той е програмиран да изпълни коридорите си с атмосфера, о, да, но каква атмосфера — гъмжаща от милиони мутирала вируси и бактерии. Цистерните са втели и кипели, облъчвани от радиация вече хиляда години. Няма име за това, което ще ме убие. Някакъв вид спора. Има антигени, лекарства, ваксини, също произведени от кораба, но за мен вече е прекалено късно. Аз вдишах заразения въздух и сега вирусите ядат моята биополовина. А можех да ти подаря този кораб, Каж Невис. Заедно теб щяхме да имаме силата на богове. Но вместо това ще умрем.

— ТИ МОЖЕ ДА УМРЕШ — коригира го Каж Невис. — НО КОРАБЪТ Е МОЙ.

— Не мисля така, Каж Невис. Сритах този гигантски идиот и той вече се пробужда. Какво като е идиот, все пак има огромна мощ. Очаква някой да му даде заповеди, но ти нямаш нито знанията, нито умствените възможности, за да го направиш. Насочвам Джефри Лайън да те пресрещне, а Рика Даунстар приближава командната зала. Още нещо...

— НИЩО ПОВЕЧЕ — грубо отсече Невис. Клещите се свиха и чупейки метал и кости, откъснаха с едно бързо движение главата на кибертехнолога. Главата отскочи надолу по гърдите на Анитас, падна на пода и се търкулна. Кръвта шурна по врата на киборга, от дебелия, изпъкнал кабел прескочи синьо-бяла искра и тялото се отпусна на компютърното командно табло. Каж Невис вдигна ръка и удари контролните уреди, после движението се повтори отново и отново. Парчета метал и пластмаса се разхвърчаха по пода.

В залата отекна силен, писклив звук. Каж Невис ядосано се обърна, търсейки източника му и лицевата част на шлема му се оцвети в яркочервено.

Главата от пода го гледаше. Очите, блестящите сребристи очи бяха фиксирани в него. Устата се разкри в мокра усмивка.

— Още нещо, Каж Невис — каза главата. — Активирах и последната защитна схема, оставена от хората на Земната империя. Стазисното поле е изключено. Кошмарите започват да се пробуждат. Пазачите на кораба идват, за да те унищожат.

— ВЪРВИ ПО ДЯВОЛИТЕ! — изкреця Каж Невис. Той стъпи с огромното си плоско стъпало върху главата на кибертехнолога и отпусна цялата си тежест. Стомана и кости изпукаха и поддадоха на натиска. Невис вдигна крака си и отново го стовари върху останките от главата на киборга. На пода скоро не остана нищо друго, освен сиво-червена паста с оттенъци на бяло и сребристо.

Най-после в компютърната зала настъпи тишина.

Доста дълго време, повече от два километра, шестте линии на пода вървяха паралелно, макар че само сребристите премигваха като жива. Първо прекъсна червената, тя се изви надясно на едно от кръстовищата. Километър по-нататък и пурпурната свърши пред широка метална врата, която се оказа вход на безупречна автоматична кухня. Рика Даунстар гореше от желание да слезе от мопеда си и да разгледа наоколо, но сребристите линия пулсираше настойчиво и светлините бързо изгасваха.

Най-накрая тя стигна до дъното на коридора. Тук пътят изви наляво и се вля в друг, също толкова широк коридор. Рика Даунстар слезе от мопеда, за да разгледа наоколо. Пресечката на двата коридора беше в огромно колело, а от него като спици тръгваха други второстепенни пътища. Таванът беше високо над главата ѝ. Рика вдигна поглед и видя, че над нея има поне още три нива. Те бяха свързани помежду си с ръкави, мостове и широки, кръгли тераси. В главината на колелото се издигаше съоръжение, което стигаше до тавана — асансьор. Синята линия продължаваше по една от спиците, жълтата по втора, зелената по трета, а сребристите водеше право към отворената врата на асансьора. Рика спря пред нея и дълго се колеба какво да предприеме.

Светлините постепенно изгаснаха. Останаха само тези в асансьора и премигващата сребриста линия.

Рика Даунстар се намръщи, извади игломета си и пристъпи вътре.

— Нагоре, моля — обяви тя.

Вратата се затвори и асансьорът започна да се изкачва.

Джефри Лайън се движеше бързо и енергично, въпреки тежестта на оръжията, които носеше. Чувстваше се още по-добре откакто изостави Селис Уаан зад себе си. Тази жена се оказа истинска напаст и той се съмняваше, че може да му е от някаква полза, ако се завържеше престрелка. Обмисли възможността да се придвижва крадешком, но после я отхвърли. Не се страхуваше от Каж Невис и неговия боен костюм. О, той беше с масивна броня, но въпреки всичко бе произведен по извънземна технология, а Джефри Лайън беше въоръжен с най-смъртоносните оръжия, произведени от Земната империя. Технологичната и военната сила на Империята бяха стигнали до апогея си в годините преди Краха. Лайън никога не беше чувал за планетата Ънки и за това що за разумни същества я населяват. Предполагаше, че са някоя незначителна раса, подчинена на хранганите. След като се справеше с Каж Невис, Лайън щеше да открие коварната Рика Даунстар с нейния глупав игломет. Щеше да му е много интересно как тя ще застане с игломет срещу преносимото плазмено оръдие. Да, щеше да му е много интересно.

Лайън се чудеше какво ли са планирали да правят Невис и неговите съмишленици с „Ноев ковчег“. Не се и съмняваше, че ще е нещо неморално и противозаконно. Е, това нямаше значение, защото смяташе самият той да овладее кораба. Той — Джефри Лайън, асоцииран учен по военна история в Шанделорския център и едно време втори тактически аналитик на третото крило на скайглейските доброволци. Щеше да завладее семекораб на ЕИВ, може би с помощта на Тъф, ако успееше да го намери, но във всички случаи щеше да го направи. След това нямаше да продаде това богатство за жалки и глупави собствени облаги. Щеше да закара „Ноев ковчег“ до великата Академия на човешкото познание на планетата Авалон и да го предаде на учените там, като разбира се щеше да остане до края на живота си ръководител на проучванията. Неговото име след това щеше да бъде спомен, редом с това на самия Клерономас, основателят на академията.

Лайън бодро крачеше по средата на коридора и следваше оранжевата линия. Докато вървеше, започна да си подсвирква жизнерадостна маршова мелодия, която бе научил преди четиридесет години от скайглейските доброволци. Той вървя и си свири, вървя и си свири. Докато оранжевата следа угасна.

Селис Уаан остана дълго време седнала на пода. Ръцете ѝ бяха леко скръстени на гърдите, а на лицето ѝ имаше раздражено и сърдито изражение. Тя седеше, а звукът от стъпките на Джефри Лайън отдавна се бе стопил в далечината. Тя седеше и си изброяваше наум всички обиди и несгоди, които досега бе принудена да изтърпи. Всяка от тях ѝ се струваше непоносима. Трябваше да бъде по-съобразителна преди да тръгне на път с такъв безнадежден и непочтителен екипаж. Анитас беше повече машина, отколкото човек. Каж Невис не бе нищо повече от обикновен престъпник. Рика Даунстар — нахална и подла мошеничка. Колкото до Тъф, той си оставаше неописуем. Дори и Джефри Лайън, нейният колега, най-накрая доказа, че не може да се разчита на него. Чумавата звезда беше нейно откритие. Споделила го бе с тях и сега какво получаваше? Неудобства, грубости и най-накрая изоставяне. Е, Селис Уаан смяташе, че вече е търпяла достатъчно. Реши, че не трябва да дели този кораб с никой друг. Той си оставаше нейно откритие и след като го закараше до Шанделор, ако някой от подлите ѝ спътници оспореше правата ѝ, щеше да го предаде на съда. В момента нямаше никакво намерение да говори с който и да е от тях, не и след всичко това.

Вратът ѝ се схвана, а краката ѝ изтръгнаха. Прекалено дълго бе седяла седнала. Гърбът също я болеше, а и вече беше гладна. Чудеше се възможно ли е да открие някаква нормална храна на огромния, изоставен кораб. Компютрите работеха, отбранителната система също, сигурно някъде имаше и функционираща кухня. Селис Уаан се изправи и тръгна да провери.

Хевиланд Тъф съвсем скоро разбра, че нещо ставаше. Нивото на шума в огромния тунел бавно, но упорито се покачваше. Все по-силно се чуваше далечният, бръмчащ звук, както и по-близкото гъргорене и

клокочене. В цистерната на тиранозавъра жълтият разтвор започна да се избистря и да променя цвета си. Червените петна изчезнаха, сякаш бяха изсмукани и течността с всяка минута ставаше по-бистра. Над цистерната се спусна някакъв апарат и на Тъф му се стори, че той постави инжекция на огромното влечуго. Светлината беше все така слаба и не можеше да види по-подробно това, което ставаше под водата.

Хевиланд Тъф реши да предприеме стратегическо отстъпление. Той заобиколи цистерната с тиранозавъра и продължи да върви надолу в тунела. След като повървя малко, стигна до едната от работните компютърни станции и спря. Изпитваше известна трудност да определи с точност природата и същността на помещението, в което се намираше.

Както Джефри Лайън предварително го бе информирал, в сърцето на корабите от типа на „Ноев ковчег“ се намираше клетъчна библиотека. В нея се запазваха тъкани, взети от милиони видове растения, животни и други живи форми, обитаващи неизброимо количество планети. Тези биологични проби се използваша за изкуствено размножаване. По-късно тактиците и екоинженерите на „Ноев ковчег“ са избирали най-подходящото им използване. Те можеха да изпратят чуми и зарази и да ликвидират населението на цели планети, да ускорят размножаването на дребни животни и да разрушат екологията и хранителните вериги и дори да изпратят извънземни, непознати хищници, които да всеят ужас сред враговете. Все пак всичко започваше с размножаването и деленето на клетките.

Тъф беше попаднал точно в това помещение. Работните места в тунела бяха съоръжени с всички уреди за микрохирургия, а в цистерните без съмнение се съхраняваха и развиваха тъканите и клетъчните проби. Джефри Лайън му беше разказал и за хронодъгата, една от изгубените тайни на Земната империя. В това поле, макар и с разхода на огромни количества енергия и действие на минимални площи, времето ставаше контролируемо. По този начин клетките можеха да достигат зрелост за секунди или да остават непроменени за хилядолетия.

Хевиланд Тъф огледа лабораторията, компютърната станция, цистерните и мъртвото тяло на Гъбарко, което все още носеше.

Деленето винаги започваше от една-единствена клетка. Технологиата на процесите несъмнено беше съхранена в компютрите. Може би дори имаше и програма с инструкции.

— Наистина — каза на себе си Хевиланд Тъф. Всичко изглеждаше напълно логично. Той не беше кибертехнолог, но все пак бе интелигентен човек, който бе работил с разнообразни компютърни системи на практика през целия си живот.

Хевиланд Тъф пристъпи в работната станция, нежно положи тялото на Гъбарко под един микромонитор и включи командното табло на компютъра. В началото не можа да разбере смисъла на съобщенията и командите, но не се отказа.

След около пет минути той беше толкова погълнат от заниманията си, че не обърна внимание на силния клокочещ звук зад него, когато прозрачната жълтеникава течност в цистерната на динозавъра започна бързо да спада.

Каж Невис с трясък излезе от подстанцията и се огледа дали има някой, когото да убие.

Беше ядосан — ядосан на себе си, че бе действал необмислено и нетърпеливо. Анитас можеше да му бъде полезен, но той просто не бе предвидил възможността въздухът на „Ноев ковчег“ да е заразен. Проклетият кибертехнолог и без това трябваше да бъде убит, но това не беше никак трудно и можеше да стане по-късно. Сега всичко се проваляше. Невис се чувстваше сигурен с бойния си костюм, но изпитваше и известна неувереност. Не му хареса слухът, че Тъф и другите по някакъв начин са се качили на кораба. Тъф определено знаеше повече за този проклет костюм, и преди всичко знаеше неговите слабости.

Каж Невис вече си бе отбелязал една от слабостите — кислородният му запас бързо намаляваше. Модерните космически костюми, като онзи, който носеше Тъф, бяха снабдени с кислородопроизвеждащи пакети. Във филтрите им живееха бактерии, които превръщаха въглеродния двуокис в кислород по-бързо, отколкото човек можеше да превърне кислорода във въглероден двуокис. При тях опасност от изчерпване нямаше, освен ако проклетите бактерии по някаква причина не измряха. Бойният костюм

се оказа примитивен, защото носеше на гърба си четири големи бутилки с кислород, но те все някога щяха да свършат. На контролните уреди в шлема си Невис забеляза, че едната бутилка е празна. Надяваше се останалите три да му стигнат, докато се справи с другите, само трябваше да ги открие по-бързо. Все пак той продължи да се чувства неловко. Обграден бе от напълно подходящ за дишане въздух, но не се решаваше да свали шлема си след това, което се бе случило с киборга. Органичната част от тялото на Анитас се разложи по-бързо, отколкото Невис си бе представял. Черната лигава субстанция, която бе разяла вътрешностите на кибертехнолога, беше най-отвратителната гледка, която Невис бе виждал, но животът му досега беше изпълнен с отвратителни гледки. „Рано или късно ще се задуша“ — помисли си Каж Невис. Побърза да отхвърли тази мисъл. Щом въздухът на „Ноев ковчег“ можеше да бъде заразен, сигурно можеше и да бъде почистен. Оставаше да стигне до контролната зала и да намери начин да го направи. Дори и един чист сектор му бе напълно достатъчен. Анитас му бе казал, че Рика Даунстар вече се намира там, но това не го вълнуваше. На практика той дори очакваше тяхната среща.

Каж Невис избра произволна посока и металните му стъпки отекнаха в тишината. Знаеше, че го чуват, но това не го интересуваше. Той харесваше този костюм.

Рика Даунстар се отпусна на капитанския стол и разгледа данните, които се появяваха на главния монитор. Голям, с меки възглавници, покрит с удобна стара тапицерия, този стол приличаше на трон. Беше идеално място за почивка. Проблемът бе, че там можеше да се прави всичко друго, но не и да се почива. Командната зала беше така конструирана, че капитанът да стои на трона си и да дава заповеди на другите офицери — техният брой беше девет, ако се съдеше по броя на контролните табла в горната част. Още дванадесет табла имаше в долната част на залата, там, където се е осъществявало програмирането и натискането на бутоните. Поради липса на предвидливост, Рика Даунстар не се бе качила на борда заедно с девет лакея и сега трябваше да преминава от табло на табло в опитите си да накара „Ноев ковчег“ да заработи. Отне й доста време, докато разбере какво да прави. В началото подаде грешни команди и нищо не се

получи. Бавно, стъпка по стъпка, всичко си идваше на мястото. Или най-малкото тя си мислеше, че постига някакъв прогрес.

Вече се намираще в безопасност. Това бе първата ѝ цел, да изолира асансьора така, че никой да не може да я изненада. Сега държеше козова карта, тя бе горе в командната зала, а всички други — долу. Целият кораб беше разделен на сектори, всеки със специални функции — от защита и клетъчно деление до придвижване и съхранение на данни. От командната зала Рика можеше да следи всички тези сектори и да предприеме контрадействие, ако някой от другите се опиташе да изпълни някоя програма. В случай, разбира се, че я забележеше и откриеше начин да я спре. Тъй като беше сама в командната зала, единственият начин да налучка правилната последователност на командите бе чрез опити и грешки, но това се оказа продължителен процес и забавяше напредъка.

Рика Даунстар отново се отпусна в капитанския трон. Тя гледаше появяващите се на екрана съобщения и се чувстваше горда от себе си. Бе успяла да зададе програма за пълна проверка на техническото състояние на кораба. „Ноев ковчег“ вече ѝ даваше подробен списък с повредите в сектори и системи, неизползвани от хилядолетия и с които корабът не можеше да се справи. След това на монитора започнаха да излизат програмите, изпълняващи се в момента.

Листът с тези за биозащита бе особено внушителен и също толкова ужасяващ. Вече няколко минути той течеше на екрана. Рика не бе чувала имената на три четвърти от заразите и болестите, които бяха освободени, за да ги посрещнат, но те звучаха доста неприятно. Очевидно нейната най-главна задача бе да изолира командната зала от останалата част на кораба и да се опита да я дезинфекцира и да вкара чист въздух. В противен случай нейният костюм щеше да се вмирише за един-два дена.

На екрана се появи съобщението:

БИОЗАЩИТА ФАЗА ЕДНО (МИКРО)

ДОКЛАД ПРИКЛЮЧЕН

БИОЗАЩИТА ФАЗА ДВЕ (МАКРО)

ДОКЛАД ЗАПОЧНАТ

Рика се намръщи. „Макро? Какво, по дяволите, означава това? По-големи чуми?“

ПЪЛНА ГОТОВНОСТ

БИООРЪЖИЯ ГОТОВИ: 47

Последва дълъг списък с информация за всеки един биологичен вид. Това беше скучна информация и Рика се върна отново в удобния стол. Списъкът свърши и на екрана се появиха нови съобщения.

ВСИЧКИ КЛОНИНГОВИ ПРОЦЕДУРИ ПРИКЛЮЧЕНИ

НЕИЗПРАВНОСТИ В ЦИСТЕРНИ: 671, 3312, 3379

НЕИЗПРАВНОСТИ ПРЕКЪСНАТИ

СТАЗИСНО ПОЛЕ УНИЩОЖЕНО

ЦИКЪЛ ОСВОБОЖДАВАНЕ ЗАПОЧНАТ

Рика Даунстар не беше уверена, че това, което става, ѝ харесваше. „Цикъл на освобождаване? Какво се готви да освободи?“ От друга страна отвън се разхождаше Каж Невис. Ако тази биофаза две му създадеше неудобства, проблеми и дори го ликвидираше, това само щеше да ѝ е от полза. Но пък от друга страна вече си имаше достатъчно проблеми с другите зарази. Не ѝ бяха необходими и нови неприятности. На екрана започнаха да излизат други съобщения.

БИОЛОГИЧЕН ВИД #22-743-88639-04090

РОДНА ПЛАНЕТА: УИЛКАКИС

ПОПУЛЯРНО ИМЕ: КАЧУЛАТ ДРАКУЛА

Рика скочи на крака. Беше чувала за Уилкакис и за качулатите дракула. Жестоки същества. Доколкото си спомняше, бяха нощни кръвосмучещи хищници. Глупави, изключително чувствителни към шум и невероятно агресивни животни. Съобщението изчезна от екрана и на негово място се появи друго.

ПРОЦЕС НА ОСВОБОЖДАВАНЕ

Този единичен ред бе заменен от една-единствена дума, която започна да примигва на екрана.

ОСВОБОЖДАВАНЕ

„Може ли качулатият дракула да си хапне Каж Невис за вечеря? Едва ли, докато той носи онзи глупав, брониран костюм.“

— Чудесно! — възкликна Рика на глас. Тя нямаше ънкински боен костюм, а това означаваше, че „Ноев ковчег“ създаваше повече проблеми за нея, отколкото за Каж Невис.

БИОЛОГИЧЕН ВИД #13-612-71425-88812

РОДНА ПЛАНЕТА: АБАТУР

ПОПУЛЯРНО ИМЕ: АДСКИ КОТЕНЦА

Рика нямаше представа що за същества са тези адски котенца, но не гореше и от желание да научи. Разбира се, беше чувала за Абатур, странна малка планета, която успешно се бе противопоставила на трите опита да бъде колонизирана. Населяващите я живи форми определено бяха неприятни. Съмняваше се обаче, че те ще се справят с масивната броня на бойния костюм.

ПРОЦЕС НА ОСВОБОЖДАВАНЕ

„Колко неща смята да избълва този кораб? Четиридесет и няколко, доколкото си спомням.“

— Ужасно! — възкликна Рика на глас. Корабът скоро щеше да е изпълнен с четиридесет и няколко гладни чудовища, всяко от които готово да закуси с любимата дъщеря на майка ѝ. — Не, това не бива да стане! — Рика трескаво огледа капитанския мостик. Къде трябваше да отиде, за да сложи край на тази глупост?

ОСВОБОЖДАВАНЕ

Рика прескочи капитанския стол, прекоси бързо залата и се насочи към командното табло, за което бе решила, че управлява защитните системи. Тя набра команда за прекратяване на текущата операция.

БИОЛОГИЧЕН ВИД #76-102-95994-12965

РОДНА ПЛАНЕТА: ДЖАЙДЕН II

ПОПУЛЯРНО ИМЕ: ВЪРВЯЩА ПАЯЖИНА

Екранът пред Рика премигна и се появи съобщението, че външната защитна система е дезактивирана. Парадът на главния монитор продължаваше да тече.

ПРОЦЕС НА ОСВОБОЖДАВАНЕ

Рика отприщи дълга поредица от ругатни. Пръстите ѝ бързо се движеха по бутоните на командното табло. Опитваше се да съобщи на системата, че не желае да сваля външната защита, а да спре изпълнението на биофаза две. Машината изглежда не я разбираше.

ОСВОБОЖДАВАНЕ

Най-после получи отговор. На монитора се появи съобщение, че е зададена командата от погрешно командно табло. Тя се намръщи и се огледа бързо наоколо. „Разбира се!“ Намираше се при контрола на системата за външна защита, а ѝ трябваше станцията за биоконтрол.

БИОЛОГИЧЕН ВИД #54-749-37377-84921

РОДНА ПЛАНЕТА: PSC92, TSC749 НЕОБОЗНАЧЕНА

ПОПУЛЯРНО ИМЕ: ОВЕН-ВАЛЯК

Рика отиде при следващото табло.

ПРОЦЕС НА ОСВОБОЖДАВАНЕ

Системата бавно реагира на нейното желание за прекратяване на програмата със съобщение, че в момента не изпълнява активна команда.

„Четири“ — преброи мрачно Рика и добави силно на глас:

— Това е прекалено! — Тя бързо премина към следващото табло, натисна бутона за край на програмата и без да чака резултата, се насочи към следващия пулт.

БИОЛОГИЧЕН ВИД #67-001-00342-10078

РОДНА ПЛАНЕТА: ЗЕМЯ (ИЗЧЕЗНАЛ)

ПОПУЛЯРНО ИМЕ: TYRANNOSAURUS REX

Рика Даунстар тичаше и натискаше бутони, тичаше и натискаше бутони.

ПРОЦЕС НА ОСВОБОЖДАВАНЕ

Тя направи пълен кръг на командната зала и вече бе натиснала бутона за прекратяване на програмата навсякъде. Някъде това беше подействало, защото на екрана излезе съобщение:

ЦИКЪЛ НА ОСВОБОЖДАВАНЕ ПРЕКРАТЕН

БИООРЪЖИЯ ПРЕКЪСНАТИ: 3

БИООРЪЖИЯ ОСВОБОДЕНИ: 5

ПЪЛНА ГОТОВНОСТ БИООРЪЖИЯ: 39

БИОЗАЩИТА ФАЗА ДВЕ (МАКРО)

ДОКЛАД ЗАВЪРШЕН

Рика Даунстар стоеше с ръце на кръста и се мръщеше. Пет чудовища бяха на свобода. Все пак, можеше да е и по-зле. Мислеше си, че ще успее да спре системата след четвъртия звяр, но закъсна само с няколко секунди. „Е, добре. Какво ли, дявол да го вземе, е това чудо *tyrannosaurus rex*?“

В момента тя се интересуваше единствено от Каж Невис.

Без оранжевата следа Джефри Лайън набързо успя да се загуби в лабиринта от свързани помежду си коридори. Накрая той избра най-простото решение — да предпочита широките пред тесните коридори, да завива само надясно, където имаше кръстовища и да се стреми да върви надолу. Планът му проработи. Не след дълго се чу шум.

Джефри Лайън се долепи до стената, макар опитът му да не се осъществи напълно поради обема и тежестта на преносимото плазмено оръдие, което носеше на гърба си. Заслуша се. Да, определено се чуваше някакъв шум. Стъпки. Кънтящи стъпки, макар и отдалеч, но приближаващи към него — Каж Невис в неговия боен костюм.

С доволна усмивка на лицето, Джефри Лайън свали оръдието и започна да го подготвя за стрелба.

Тиранозавърът изрева.

„Това определено е ужасен шум“ — помисли си Хевиланд Тъф. Той раздразнено стисна устни и свит на кълбо се премести още половин метър по-навътре в скривалището си. Тъф беше висок човек, а нишата, в която бе влязъл, беше прекалено малка. Краката му бяха

прегънати ужасно неудобно, гърбът — извит по много мъчителен начин, а главата — притисната болезнено в основата на работната станция. Все пак Тъф не можеше да е неблагодарен. Нишата беше малка, но му осигуряваше убежище. За щастие, той бе достатъчно сръчен и съобразителен да потърси убежище точно тук. Имаше късмет също, че работната станция с нейните уреди, микроскенери и компютърни терминали лежеше върху масивна, метална маса, която излизаше от пода и от стената и не беше предмет, който лесно да бъде избутан настрана.

Въпреки всичко, Хевиланд Тъф не бе съвсем доволен от себе си. Чувстваше се глупаво, достойнството му бе явно компрометирано. Нямаше спор, че умението му да се концентрира върху работата, която вършеше в момента, можеше да се нарече похвално и препоръчително. Но на практика сега това умение се бе оказало повече недостатък, отколкото преимущество, щом беше позволил на седемметрово хищно влечуго незабелязано да се приближи до него.

Тиранозавърът отново изрева. Тъф усещаше, че цялата лаборатория започва да вибрира. Гуцерът, използвайки за баланс опашката си, се наведе надолу и масивната му глава се оказа само на няколко метра от Тъф. За негово щастие главата на тиранозавъра беше прекалено голяма, а нишата — прекалено тясна. Влечугото се отдръпна и изпищя от яд и безсилие. Ехото от писъка му дълго се носи по безкрайния тунел. Опашката му се изви и се стовари върху работната станция. Масата-убежище се разтреса от удара. Нещо отгоре падна, строши се и Тъф се намръщи.

— Махай се! — каза той колкото можеше по-строго. Ръцете му бяха кръстосани на корема, а очите му гледаха сурово.

Тиранозавърът не му обърна внимание.

— Тези енергични опити няма да ти донесат никаква облага — изтъкна Тъф. — Прекалено си голям, а масата е твърде здраво изработена. Пък и веднага става очевидно, че имаш мозък не по-голям от гъба. В този смисъл може да се спори, че аз съм този, който има по-големи права да живее. Ти си изчезнал животински вид и напълно заслужаваш да останеш такъв. Сега се омитай!

Тиранозавърът отговори с мощен, гърлен рев и покри лицето на Тъф с фини капчици слюнка. Опашката му се издигна и удари по масата още веднъж.

Селис Уаан забеляза някакво движение с крайчеца на окото си и изпищя. Тя спря и се обърна, за да срещне — какво да срещне? Там нямаше нищо. Сигурна бе, че видя нещо да се движи при онази отворената врата. Но какво беше то? Антроположката нервно извади от кобура си пистолета с високоексплозивни стрели. Отдавна се бе отказала от лазерната пушка. Оказа се твърде неудобно и тежко оръжие, а и се бе уморила да я влачи. Между другото и се съмняваше, че би улучила нещо с нея. Пистолетът беше много по-подходящ, според Селис Уаан. Джефри Лайън ѝ бе обяснил, че изхвърля пластмасови експлозивни стрелички, с които не е длъжна да улучи целта си, а само да стреля някъде около нея.

Тя предпазливо се приближи до отворената врата. Долепи гръб до стената, вдигна пистолета, свали предпазителя и надникна в стаята.

Нищо.

Това беше склад, пълен с екипировка, запечатана в херметични пластмасови опаковки, натрупани на метални лавици, стигащи до тавана. Сторило ли ѝ се бе, че има някой? Едва ли. Готвеше се да се обърне, когато малката форма, която беше видяла и преди, се появи в периферията на зрението ѝ. Преди да успее да я разгледа, сянката изчезна.

Този път Селис Уаан успя да види къде се скри съществото. Тя забърза нататък, чувствайки се по-уверена, защото това, което бе видяла, все пак беше доста малко.

Нещо се движеше в ъгъла на стаята, близо до една от купчините с екипировка. Какво ли беше? Селис Уаан пристъпи по-близо, с готов за стрелба пистолет.

Беше котка.

Тя гледаше към нея и нервно въртеше опашка. Беше доста странна котка. Много малка — почти като котенце. С чисто бяла козина, на яркочервени ивици. Главата ѝ бе несъразмерно голяма, с удивително ярки кървавочервени очи.

„Още една котка“ — помисли си Селис Уаан. Само от това имаше нужда — от още една котка.

Странната котка изсъска.

Селис Уаан уплашено се отдръпна назад. Котките на Тъф често ѝ бяха съскали, особено онази злобната, черно-бялата, но не по този начин. Това съскане беше много зловещо, хищническо. Някак си смразяващо. А езикът на тази котка... изглеждаше дълъг, дълъг и странен.

Котката изсъска отново.

— Ела, писи-пис — извика Селис Уаан. — Пис-пис.

Котката втренчено я наблюдаваше със студените си, немигащи очи. После рязко отметна глава и се изплю. Плюнката улучи в средата шлема на Селис Уаан. Беше от някаква тъмнозелена, лепкава материя, която за момент ѝ попречи да вижда, но тя бързо я изтри с опакото на ръката си.

Селис Уаан реши, че вече ѝ е дошло до гуша от котки.

— Добро котенце — каза тя. — Ела, пис-пис. Имам подарък за теб.

Котката изсъска и отметна глава. Селис Уаан изсумтя, стреля и я прати по дяволите.

Плазменото оръдие щеше да ликвидира Каж Невис — в това Джефри Лайън не се съмняваше. Все пак здравината на извънземната броня оставаше неизвестен фактор. Той вземаше за сравнение бронирани костюми, използвани от десантните войски на Федералната империя по време на Хилядагодишната война. Те с успех отклоняваха лазерния огън, издържаха на малки експлозии, оставаха невредими от звуковите изстрели, но не можеха да устоят на плазмата. Изстрел от плазмено оръдие спокойно преминаваше през солидна плоча от дуралой с дебелина до пет метра. Едно добро плазмено кълбо превръщаше всяка лична броня в шлака и разтопен метал. Невис щеше да бъде изпепелен за секунди и нямаше да има време дори да разбере какво го е ударило.

Основният проблем бяха размерите на оръдието. Макар и да бе от така наречената портативна версия, то беше тежко и неудобно за носене. Енергийният му блок имаше ниска мощност и бе необходима почти цяла минута след всеки изстрел, докато се образува ново плазмено кълбо. Джефри Лайън с тревога осъзнаваше, че ако пропусне целта си от първия изстрел, едва ли ще има време да произведе втори.

Дори и на тринога, плазменото оръдие се управляваше трудно. Лайън от доста години не бе стъпвал на бойно поле, но дори и тогава се славеше с тактическите си умения и острия си ум, а не с рефлексите си. След десетилетията прекарани в Шанделорския център, нямаше голямо доверие на координацията между очите и ръцете си.

Скоро Джефри Лайън разполагаше с готов план.

За негов късмет, преносимите плазмени оръдия често бяха използвани за автоматична защита на определена позиция и имаха микрокомпютърно съзнание и автоматичен огън. Той разгъна триногата на оръдието по средата на един широк коридор, на около двадесет метра по-надолу от поредното голямо кръстовище. Програмира огъня за тесен периметър, а след това насочи прицела с максимална точност. Натисна превключвателя за автоматичен огън и с доволна усмивка се отдръпна назад. В енергийния блок започна да се образува огнено кълбо, което ставаше все по-ярко и по-ярко и скоро малката зелена лампичка, която показваше готовност за стрелба, започна да премигва. Плазменото оръдие беше заредено и компютърното му съзнание щеше да действа значително по-бързо и прецизно отколкото Лайън, ако бе решил да стреля ръчно. Насочено бе към средата на пресечката между двата коридора, но щеше да стреля срещу обекти, които надхвърляха зададените в паметта му размери. Джефри Лайън спокойно можеше да се разхожда пред него без опасност да го активира, но когато Каж Невис със своя абсурдно голям костюм навлезеше в обсега му, щеше да получи огнена изненада. Сега оставаше единствено Невис да бъде примамен в района на оръдието.

Това наистина бе гениално хрумване и проява на тактически умения, съпоставими с тези на Наполеон, Чин Ву или Стефан Кобалт Нортстар. Джефри Лайън се чувстваше неизмеримо горд с това, което беше направил.

Шумът от тежките стъпки приближаваше през цялото време, докато Джефри Лайън подготвяше оръдието за стрелба, но в последната минута бе започнал да затихва. Изглежда Каж Невис беше тръгнал по някой страничен коридор и нямаше да мине през тази пресечка. „Много добре, тогава — каза си Джефри Лайън. — Ще трябва аз да го доведа насам.“

Уверен в себе си, той отиде до самия център на периметъра, покрит от оръдието. Спря за малко, усмихна се доволно и тръгна по

перпендикулярния коридор, за да привлече вниманието на своята лековерна жертва.

Големият монитор в командната зала показваше триизмерни изображения на различни сектори от „Ноев ковчег“.

Рика Даунстар реши да замени капитанския стол с по-малко удобен, но по-практичен пост зад едно от управляващите табла в горната част на залата. Тя раздражено следеше информацията, която излизаше на екрана. Изглежда имаше повече гости, отколкото бе смятала.

Системата показваше нашествениците като яркочервени, светещи точки. Точките бяха шест. Една от тях се намираше на капитанския мостик. След като Рика бе сама тук, това очевидно беше тя. Но другите пет? Дори и Анитас да беше жив, точките, освен нейната, трябваше да са само две. Не се получаваше.

Може би „Ноев ковчег“ все пак не беше изоставен — може би имаше някой на борда. Системата твърдеше, че законните обитатели и персонала са обозначени със зелени точки, а такива липсваха на монитора.

Други нашественици? Малко вероятно.

Което означаваше само едно — че Тъф, Лайън и Уаан по някакъв начин също бяха успели да се качат на борда. В това имаше повече смисъл. Точно така, системата показваше, че нарушителите са дошли от кораб, намиращ се на ракетната площадка.

Добре. Сега всичко излизаше. Шестте червени точки бяха тя, Невис, Анитас (Как е оживял без костюм сред тези чуми? Но системата твърдеше, че показва само живите организми.), плюс Тъф, Уаан и Лайън. Един от тях все още бе в „Рог на изобилието“. А другите...

Най-лесен за откриване беше Каж Невис. Системата показваше и източниците на енергия. Те бяха означени с малки жълти светлинки. Само една от червените точки имаше жълта светлина около себе си. Това трябваше да е Невис в ънкинския боен костюм. Но имаше и друга яркожълта точка. Тя светеше най-силно и се намираше в празния коридор на шести етаж. Някакъв адски силен източник на енергия, но какъв? Преди малко до нея имаше червена точка, но сега тя се бе преместила и сякаш вървеше по стъпките на Невис.

На екрана имаше и черни точки — биооръжията на „Ноев ковчег“. Огромният централен коридор на кораба бе покрит с черни точки, но те поне бяха неподвижни. Други, които трябваше да са

чудовищата от системата за биозащита, се движеха свободно. Само че бяха много повече от пет. Имаше дори голяма група животни, вероятно около тридесет екземпляра, които се движеха по екрана като голямо черно петно. От време на време някое от животните се отделяше от групата. Едно от тях се приближи до една от червените точки и след това изчезна, явно ликвидирано.

Червена точка имаше и в централната част на кораба. Рика поиска по-подробна информация и картината на този сектор се уголеми. До червената точка се намираше движеща се черна сянка и между тях имаше някакво стълкновение. Рика прочете информацията под графиката. Черната точка беше биологичен вид с номер #67-001-00342-10078 — *Tyrannosaurus rex*. Без съмнение беше някакво едро животно.

Рика с интерес забеляза, че две точки — червена и черна — съвсем скоро ще обградят Каж Невис. Сигурно щеше да стане интересно. Изглежда изпускаше забавата — целият ад сякаш се бе изсипал във вътрешността на кораба.

А тук, в залата, тя се намираше на сигурно, спокойно място и управляваше всичко, което ставаше. Рика Даунстар се усмихна.

Каж Невис тромаво се придвижваше надолу по коридора и продължаваше да кипи от яд, когато мощна взривна вълна го удари право в главата. Вътре в шлема му шумът беше ужасен. Силата на експлозията го накара да залитне, а след това и го събори на земята. Той падна по очи като дънер, без дори да успее да протегне ръце напред.

Бронята пое силата на взрива и Каж Невис остана невредим. Докато лежеше на земята, той бързо провери показанията на контролните уреди и се ухили злобно — костюмът нямаше повреди, нямаше дори и пукнатини. Той се извъртя и с трясък се изправи на крака.

Двадесет метра по-нататък се виждаше силуетът на мъж, облечен в златисто-зелен скафандър. В ръката му имаше насочен пистолет, а самият той изглеждаше така, сякаш току-що бе обрал военен музей.

— Отново се срещнахме, негоднико! — извика фигурата, с усилен от вътрешните високоговорители глас.

— ТАКА СТАНА, ЛАЙЪН — отговори Невис. — КОЛКО СЕ РАДВАМ ДА ТЕ ВИДЯ. ЕЛА ТУК ДА СИ СТИСНЕМ РЪЦЕТЕ. — Той изщрака с клещите си. Долната му дясна ръка все още беше опръскана с кръвта на Анитас, надяваше се Джефри Лайън да види това. Съжаляваше, че режещия му лазер е с малък обхват, но това нямаше голямо значение. Скоро щеше да хване Лайън, да му отнеме играчките и след това сам да си поиграе с него. Може би да му откъсне краката или да пробие малка дупка в костюма му и да остави чумите да свършат останалото.

Каж Невис с трясък се придвижи напред.

Джефри Лайън стоеше на предишното си място. Той вдигна пистолета с високоексплозивни стрели, прицели се внимателно и стреля. Изстрелът попадна в гърдите на Невис. Последва силна експлозия, но той вече беше готов за нея. Ушите го заболяха ужасно, но иначе дори не залитна. Някои части на бронята бяха почернели, но това беше единствената повреда.

— ГУБИШ, СТАРЧЕ! АЗ ХАРЕСВАМ ТОЗИ КОСТЮМ.

Джефри Лайън не му отговори, а продължи методично да действа. Прибра пистолета с високоексплозивни стрели в кобура и свали от рамото си лазерната пушка. Прицели се внимателно и стреля. Лазерният лъч се отклони от рамото на Невис и прогори малка черна дупка в тавана.

— Отразяващо микропокритие — измърмори Джефри Лайън.

Каж Невис с огромните си стъпки вече бе изминал три четвърти от разстоянието, което ги делеше. Най-сетне Джефри Лайън осъзна опасността, която го грозеше. Той захвърли лазерната пушка, обърна се и побягна зад ъгъла.

Каж Невис ускори крачката си и го последва.

Хевиланд Тъф беше всичко друго, но не и нетърпелив.

Той спокойно седеше, скръстил ръце върху изпъкналия си корем и главата го болеше от непрестанните удари на тиранозавъра по масата. Правеше всичко възможно да не обръща внимание на блъскането, което вече бе набраздило метала над него и му създаваше допълнителни неудобства, на смразяващия кръвта зверски рев, на честите и мелодраматични прояви на хищнически апетит, при които

чудовището се навеждаше и стръвно изщракваше по посока на Тъф с безбройните си, огромни зъби. А той седеше и си мислеше за сладки роделийски боровинки, напоени с медено масло и се мъчеше да реши коя планета произвежда най-силната и вкусна бира.

Най-после планът му успя.

Озверелият гущер, отегчен и ядосан, си тръгна.

Хевиланд Тъф изчака всичко да се успокои и утихне отвън. След това се извъртя и легна по корем, за да могат игличките в крайниците му да се разсеят. Щом се почувства по-добре, пропълзя напред и предпазливо показа глава.

Мрачна зелена светлина. Ниско бучене и далечни бълбукащи звуци. Никакво движение.

Той внимателно се измъкна.

Динозавърът няколко пъти бе ударил с масивната си опашка останките на бедния Гъбарко. Гледката изпълни Хевиланд Тъф с дълбока и неизмерима болка. Оборудването на тази работна станция беше съсипано.

И все пак имаше и други работни станции, а на него му трябваше само една-единствена клетка.

Хевиланд Тъф събра малко разкъсана тъкан и тежко се запъти към следващата работна станция. Този път си постави за цел да се ослушва за шум от динозавърски стъпки зад гърба си.

Селис Уаан беше доволна от себе си. Бе постъпила доста находчиво и това котешко създание повече нямаше да я безпокои. Прозрачната лицева част на шлема ѝ беше зацапана, но все пак тя отлично се бе справила в малкото сражение. Прибра пистолета в кобура и отново излезе в коридора.

Петното на шлема ѝ малко я безпокоеше. То бе на нивото на очите и ѝ пречеше да гледа. Избърса го с опакото на ръката си, но вместо да го изчисти, размаза още повече зеленикавата материя. Вода, нужна ѝ беше вода. Много добре тогава. Тръгнала бе да търси храна, а там, където имаше храна, трябваше да има и вода.

Селис Уаан се движеше енергично, но когато стигна до една пресечка, рязко спря. Само на няколко метра от нея стоеше друга

подобна на предишната котка. Проклетото животно я наблюдаваше с удивителна безочливост.

Този път тя реагира много по-решително. Ръката ѝ се спусна към пистолета и след като преодоля проблемите с изваждането му, насочи го и дръпна спусъка. Първият изстрел мина далеч от гадното създание, но затова пък отнесе вратата на съседната стая. Експлозията беше мощна и оглушителна. Котката изсъска, приближи се до нея, изплю се и побягна. Плънката попадна на лявото рамо на Селис Уаан. Тя се опита да стреля отново, но зацапаният шлем ѝ пречеше да се прицели.

— О, глупости на търкалета — ядосана изкрещя тя. Ставаше все по-трудно и по-трудно да вижда. Пластмасата пред очите ѝ се замъгляваше. В краищата си шлемът ѝ беше чист, но когато гледаше право напред, всичко бе неясно и разкривено. Трябваше колкото се може по-бързо да го почисти.

Тръгна в посоката, в която изчезна котешкото създание. Ослуша се за някакви шумове. Долови мек, странен, скърцащ звук, сякаш съществуващото беше някъде наблизо. Не можеше да бъде сигурна, пластмасата на шлема ѝ ставаше все по-мътна. Вече ѝ се струваше, че гледа през чаша, пълна с мляко. „Това не може да продължава“ — каза си Селис Уаан. Не можеше да продължава като слепец да преследва проклетите създания. Не откриеше ли вода, единственото спасение беше да свали шлема. Това хрумване я накара да се замисли. Спомни си за страшните предупреждения на Тъф, за заразения въздух в кораба. „Е, добре, Тъф е само един смешен и абсурден човек! Може ли да докаже с нещо това, което казва? Не, разбира се.“ Нали бе изнесла неговата сива котка извън кораба и гадината изобщо не пострада. Дори Тъф я държеше в ръцете си последния път, когато бяха заедно в оръжейната. Разбира се, той бе изпял дългата си песен за инкубационния период, но сигурно го бе направил единствено, за да я сплаши. Изглежда му доставяше удоволствие да използва нейните слабости, както преди се бе подиграл с нея, като ѝ предложи котешка храна. Нямахше съмнение, че ще му е забавно да я изплаши и да я остави да се вмирише за няколко седмици в този неудобен костюм. Мисълта, че Тъф може да има нещо общо с тези котешки изчадия, се появи в съзнанието ѝ. Идеята я накара да кипне от яд. „Този човек е отрепка и истински варварин!“

Вече почти нищо не виждаше пред себе си. Пластмасата на шлема ѝ бе станала матова.

Решителна и кипяща от яд, Селис Уаан разкопча костюма си, свали шлема и го захвърли с всичка сила на земята.

Пое си дълбоко дъх. Корабният въздух беше хладен и леко стипчив, но много по-добър от рециклирания, мухлясал въздух на костюма. „Прекрасно — възкликна тя. — Няма нищо опасно в този въздух.“ Огледа се наоколо с надеждата да види Тъф, за да му се изплези. Малко по-късно сведе очи надолу и изохка. На ръкавица ѝ... на лявата ръка, която бе използвала да изтрие котешката плюнка, в златистата материя на костюма имаше голяма дупка. Дори тънката метална мрежа под нея изглеждаше... корозирала!

Тази котка! Тази проклета котка! Какво щеше да стане, ако слюнката ѝ попаднеше на незащитена кожа? Изведнъж си спомни, че вече не носи шлема.

Малко по-надолу по коридора, от една отворена врата се показва котешкото създание. Селис Уаан изпищя, вдигна пистолета и отправи три изстрела в бърза последователност. Оказа се, че не е толкова бърза, защото котката побягна и изчезна зад ъгъла. Вече не се чувстваше спокойна, докато не ликвидираше тази напаст. Ако я оставеше да се изплъзне, можеше да изникне изневиделица, както имаше навика да го прави противният черно-бял звяр на Тъф. Селис Уаан отвори пистолета си и го зареди с нов пакет експлозивни стрели, а после предпазливо се впусна в преследване.

Сърцето на Джефри Лайън биеше така, както не бе било от години. Краката вече го боляха, а дишането му бе учестено и на пресекулки. Във вените му бясно нахлуваше адреналин. Той се напрягаше, опитвайки се да тича все по-бързо и по-бързо.

Подът под краката му леко потреперваше всеки път, когато Каж Невис стъпваше с огромните си, бронирани стъпала. На два пъти Джефри Лайън загуби равновесие и едва не падна, но опасността само придаваше повече тръпка в тяхната схватка. Той бягаше както го бе правил през младостта си и дори великанските крачки на Невис не бяха достатъчни, за да бъде достигнат, макар и да чувстваше, че разстоянието между тях намалява. Извади от патрондаша си светлинна

граната и продължи да бяга. Когато чу, че проклетите клещи на Невис изщракват само на метър от главата му, включи взривателя, хвърли гранатата зад себе си, побягна още по-бързо и после рязко сви зад ъгъла на коридора. Не беше направил и няколко крачки, когато в коридора, който току-що бе напуснал, избухна беззвучна ослепително синьо-бяла светкавица. Дори отразената от околните стени светлина временно заслепи Джефри Лайън. Той се обърна към пресечката на двата коридора. Ако светлината от гранатата бе попаднала директно в очите на Невис, трябваше да е изгорила ретината му, а последвалата радиация да го убие за секунди. Засега видя само неподвижен, тъмен силует на около двайсет метра по-далеч от пресечката. Лайън измина това разстояние на бегом, за да разгледа резултата от светлинната граната.

Каж Невис бавно започна да се движи. Шлемът му беше станал черен, но след малко червената светлина отвътре заблестя все по-ярко и по-ярко.

— ДЯВОЛИТЕ ДА ТЕ ВЗЕМАТ, ТЕБ И ТВОИТЕ ГЛУПАВИ ИГРАЧКИ! — избоботи Невис.

„Е, няма значение“ — помисли си Джефри Лайън. Плазменото оръдие щеше да свърши останалата работа, вече бяха само на десетина метра от обсега му.

— Предаваш ли се, Невис? — попита саркастично той и нарочно се върна още малко назад. — Или старият войник бяга прекалено бързо за теб?

Каж Невис не се помръдваше. Джефри Лайън също спря озадачен. Нима радиацията беше проникнала до него, въпреки дебелия броня на костюма? Не, не беше възможно. „Нима ще се откаже да ме преследва, след като сме на няколко крачки от обсега на плазмената изненада?“

Каж Невис се засмя. Той гледаше някъде високо над Джефри Лайън.

Лайън също вдигна глава в тази посока. Направи го точно в момента, когато нещо се откъсна от тавана и със силно пляскане се насочи към него. Нещото беше катранено черно и летеше с широки, подобни на прилеп крила. За момент зърна цепнатите му жълти очи с тънки червени зеници. После тъмнината го обви като пелерина, а кожа

и мокра плът го обгърнаха, за да приглушат отчаяния му и ужасяващ писък.

„Всичко е толкова интересно“ — помисли си Рика Даунстар. След като разучи системата и правилния ред за подаване на командите, можеше да прави страшно много неща. Например, ако желае да определи приблизителните размери, тегло и телесно състояние на всяка една от тези малки светещи точки. Компютърът, ако бъдеше помолен учтиво, изработваше забележителни триизмерни проекции. Рика, разбира се, го помоли учтиво.

Сега вече всичко си идваше на мястото.

Анитас все пак беше мъртъв. Шестият нашественик, който все още бе в „Рог на изобилието“, се оказа една от котките на Тъф. Каж Невис, облечен в своя суперкостюм допреди малко преследваше Джефри Лайън. Допреди малко, защото Лайън вече бе в прегръдката на качулатия дракула. Червената точка на Селис Уаан спря да се движи, но все още не бе угаснала от екрана. Тъмната маса от около трийсет биооръжия бързо се приближаваше към нея. Хевиланд Тъф беше самотен в централната част на кораба, слагаше нещо в една от цистерните за клониране и се опитваше да накара системата да активира хронодъгата. Рика великодушно остави командата да бъде изпълнена. Всички черни точки, биооръжията на „Ноев ковчег“, продължаваха да се движат по коридорите.

Рика Даунстар реши да остави всичко на естествения ход на събитията, преди да слезе долу и да се намеси. Между другото, докато чакаше, измъкна и започна да разглежда програмата за почистване на чумите от корабната атмосфера. Първо трябваше да затвори всички аварийни шлюзове. След това да изолира и запечата всеки един от секторите. Едва тогава процесът можеше да започне. Изпомпване на въздуха, филтрация, ирадиация... Дълъг списък с мерки за сигурност, а после връщане на старата атмосфера, наситена с подходящите антигени. Сложна и отнемаща време, но ефективна процедура.

Рика Даунстар не бързаше заникъде.

Краката ѝ изведнъж изнемосяха и се огънаха. Селис Уаан лежеше по средата на коридора, точно там, където бе паднала, а гърлото ѝ се бе свило от ужас. Всичко стана толкова неочаквано. Тя тичаше по коридора, преследвайки подобното на котка създание. След това изведнъж ѝ се зави свят и се почувства невероятно слаба и немоцна. Реши да си почине и приклепна, за да си поеме дъх. Вместо по-добре ѝ стана по-зле и когато опита да се изправи, краката ѝ не се помръднаха, сякаш бяха завързани. Залитна и падна по очи на пода.

Краката ѝ отказваха да се движат. Вече дори не ги чувстваше. На практика не чувстваше нищо по-надолу от кръста си, а парализата бавно пълзеше нагоре по тялото ѝ. Все още можеше да си мърда ръцете, но те бяха като налети с олово и всяко движение ѝ причиняваше болка.

Бузата ѝ бе долепена до хладната, метална повърхност на пода. Опита да вдигне главата си, но не успя. Цялото ѝ тяло се разтърси от остра, непоносима болка.

На два метра пред нея от ъгъла се подаде главата на едно от котешките създания. То стоеше и я наблюдаваше с огромните си страшни очи. Устата му се отвори, за да изсъска.

Селис Уаан се опита да сдържи ужасения си писък. Пистолетът все още беше в ръката ѝ. Бавно и тромаво го вдигна пред лицето си. Всяко движение бе истинска агония. Насочи оръжието, доколкото това беше възможно, хвърли бегъл поглед през мерника и стреля.

Изстрелът ѝ все пак попадна в целта и тя бе обсипана с парчета от мъртвото същество. Едно от тях, отвратително и мокро от слуз, падна на бузата ѝ. За момент от хладината ѝ стана по-добре. Поне успя да убие създанието, което я измъчваше. Поне от него не беше застрашена. Все пак оставаше болна, парализирана и безпомощна. Може би трябваше да си почива. Да спи, да, малко сън и щеше да се почувства по-добре.

Още едно подобно на котка същество се зададе от другия край на коридора.

Селис Уаан изпъшка отчаяно, опита се да помръдне, но не успя. Ръцете ѝ бяха тромави и отказваха да ѝ се подчинят. Още една котка се появи след първата. Селис избута пистолета до бузата си и отново се опита да го вдигне. Вниманието ѝ се отклони от появяването на трета котка. Все пак натисна спусъка, но стрелата отиде встрани и

експлодира далече от животните. Една от котките отметна глава и се изплю. Слюнката я улучи между очите.

Агонията ѝ беше невероятна. Ако можеше да се движи, сигурно щеше да забие нокти и да извади очите си от орбитите им, да се търкаля по земята и да къса кожата си. Но не можеше да се движи. Селис Уаан изпищя.

Зрението ѝ се замъгли, първо виждаше само размазани цветове и форми, а след това настъпи тъмнина. Тя чу... стъпки. Леки, малки и безщумни стъпки. Котешки стъпки.

„Колко ли са тези зверове?“

Усети тежест на гърба си. След това още една и още една. Доколкото усещаше, нещо се приближи до крака ѝ и започна да се катери по него. Чу се отново плюещ звук и трябваше пак да изживее предишната агония, но този път на бузата си.

Те бяха навсякъде, по главата ѝ, по тялото ѝ, пълзяха по нея. Можеше да почувства твърдата им козина да драска ръката ѝ. Нещо остро се заби във врата ѝ. Изпищя. Хапането продължи. Малки, но много остри зъби разкъсваха шията ѝ. Друго същество загриза пръстите ѝ. Болката сякаш ѝ вдъхна сила. Селис разблъска котките и успя да измъкне ръката си. Когато се раздвижи, последва истинска какафония от възмутено, злобно съскане. Усети как хапят лицето, гърлото, очите ѝ. Едното от съществата упорито се опитваше да се пъхне в костюма ѝ.

Ръката ѝ тронаво се надигна и отново отблъсна котките. Те се върнаха и продължиха да я хапят. Пръстите ѝ се спуснаха надолу към колана ѝ и скоро напипаха това, което търсеха. Тя взе облия предмет и го стисна силно в дланта си.

„Къде е копчето, което го активира? — пръстите ѝ опипваха. — Ето го.“ Селис Уаан завъртя основата и натисна бутона, точно както ѝ беше казал Джефри Лайън.

„Пет, четири — започна да брой наум отзад-напред, — три, две, едно.“

В последния миг слепите очи на Селис Уаан видяха светлина.

Каж Невис добре се посмя, докато наблюдаваше шоуто. Той не знаеше какво, по дяволите, беше това проклето нещо, но то се оказа

повече от достатъчно за Джефри Лайън. Крилата на същество обгърнаха главата и раменете му и той пет минути се търкаля по пода. Приличаше на човек, който се бори срещу огромен жив чадър. А това беше ужасно комично.

Не след дълго тялото на Лайън застина, само краката му леко потрепераха. Коридорът се изпълни със смучещ звук.

Невис беше развеселен и доволен, но реши, че прекалено дълго е стоял бездеен. Нещото беше заето с храненето си. Невис опита да се приближи колкото се може по-тихо до него, а това с тежките метални стъпала бе доста сложна работа. Дойде съвсем близо и го сграбчи. Когато го изтегли от това, което беше останало от Джефри Лайън, се чу силен, пукащ звук.

— По дяволите! — възкликна Каж Невис. — Свършило е дяволски добра работа!

Лицевата част от костюма на Джефри Лайън беше издънена. Съществото имаше остър кокалест клюн, от който излизаше смукателен орган. То вече бе успяло да изсмуче половината лице на Лайън. Гадно. Тъканите бяха втечнени, а отдолу се белееха черепните кости.

Чудовището диво се мятеше и пляскаше с крила. То издаваше пронизителни звуци, нещо средно между грачене и пищене. Невис го държеше с изпъната ръка и го разучаваше. Съществото изпробва два, три пъти клюна си върху бронята на костюма му, но нищо не се получи. Невис хареса очите му — зли, жестоки и наистина ужасяващи. „Това нещо може да е много полезно“ — помисли си той. Представи си какво би станало, ако някоя нощ пуснеше няколкостотин от тези зверове в Шанделор Сити. О, там те наистина нямаха да имат цена. Щяха да му осигурят всичко, каквото пожелаеше — пари, жени, власт и дори цялата планета, ако я поискаше. Изглежда щеше да е много забавно да притежава този кораб.

„Между другото — помисли си той, — това създание може само да ми създаде проблеми.“

Каж Невис разпъна с две ръце крилата на чудовището, а после без усилие ги пречупи. След това поклати глава, засмя се отново и тръгна натам, откъдето беше дошъл.

Хевиланд Тъф провери още един път показанията на уредите и леко намали притока на течност. Доволен, той скръсти ръце над корема си и се върна на мястото си до цистерната. Вътре блъбукаше, въртеше се и се пенеше матова, червено-черна течност. Тъф почувства, че когато я наблюдава, му се завива свят, но знаеше, че това е страничен ефект от хронодъгата. В този малък контейнер, толкова малък, че можеше да го обгърне с дългите си ръце, бушуваха огромни примитивни енергии, а времето беше забързано по негова команда. Това го изпълваше с чувство на благоговение и страхопочитание.

Хранителната баня прогресивно се избистряше и течността вече ставаше прозрачна. Вътре Тъф различи тъмна форма, която с всяка секунда очевидно нарастваше. Пред очите му се извършваше процесът на онтогенезата. Вече се виждаха четири лапи. И опашка. „Това определено е опашка“ — реши Тъф.

Той се върна обратно при уредите. Не искаше неговото творение да бъде уязвимо към заразите, които бяха убили Гъбарко. Спомни си как тиранозавърът беше получил някаква ваксина, малко преди неговото неочаквано и твърде непрактично освобождаване от цистерната. Без съмнение имаше начин да бъдат добавени подходящите антигени и профилактични средства, още преди завършване на процеса на раждането. Хевиланд Тъф бе твърдо решен да го открие.

„Ноев ковчег“ вече беше почти чист. Рика Даунстар изолира с прегради три четвърти от кораба и програмата за обеззаразяване вървеше в пълен ход с нейната неумолима, автоматична логичност. Площадката за кацане, машинното отделение, контролната кула, капитанският мостик и още девет сектора вече бяха чисти и на екрана бяха оцветени в светлосиньо. Само най-дългата централна част на кораба, по-широките коридори и лабораториите, които бяха близо до командната зала, все още бяха обагрене в ръждивочервен оттенък — цвят, определен за атмосфера, наситена с болести и смърт в хиляди възможни форми.

Рика искаше те да останат заразени. Там работеше друга програма с подобна безмилостна логика. А като краен резултат — нещо, в което тя не се съмняваше, — щеше да остане съвсем сама, да

управлява този огромен кораб и да използва знанията, мощта и богатствата му.

Сега, когато въздухът около нея беше чист, Рика с удоволствие свали шлема си. Поръча си и порция храна — две дебели парчета протеин от някакво същество, наречено месозвяр, което „Ноев ковчег“ бе държал цяло хилядолетие в хранително стазисно поле. Прокарваше хапките си с изстудена сладка вода, която ѝ напомняше за милидианския мед. Докато се наслаждаваше на вкусната закуска, продължи да наблюдава информацията, която излизаше на екраните.

Долу нещата значително се бяха опростили. Джефри Лайън беше мъртъв. Жалко, защото той бе безобиден, но от друга страна — ужасно наивен. Селис Уаан също бе напуснала играта и учудващо как беше прибрала със себе си и адските котенца. Каж Невис бе пречукал качулатия дракула.

Бяха останали само Невис, Тъф... и тя.

Рика Даунстар се ухили.

Тъф нямаше да ѝ създаде проблеми. Той бе зает с правенето на котка. Щеше да се погрижи за него по-късно, по един или друг начин. Единствената преграда, която стоеше между нея и трофея, беше Каж Невис и ънкинският боен костюм. Каж сигурно се чувстваше определено самоуверен. Нека. Това бе добре дошло за нея.

Рика Даунстар приключи с яденето и си облиза пръстите. Време беше за нейните уроци по зоология. Тя поиска данни за трите биологични оръжия, които все още се скитаха из кораба. Ако никое от тях не ѝ вършеше работа, какво пък, имаше още тридесет и девет в стазисно поле, готови за освобождаване. Рика свободно можеше да избира кой да бъде палача на Каж Невис. Когато свърши с четенето на данните, на лицето ѝ се появи широка усмивка.

Съмненията ѝ бяха отпаднали. Оставаше само да провери колко гъвкаво бе съзнанието на Каж Невис. „Едва ли е достатъчно гъвкаво“ — подозираше Рика.

Проклетите коридори продължаваха и изглежда не водеха доникъде, освен до други, по-големи коридори. Уредите в шлема му показваха, че вече черпи кислород от третата бутилка. Каж Невис разбираше, че трябва по-бързо да открие другите и да се отърве от тях,

за да може спокойно да седне и да открие как функционира и се управлява този проклет кораб.

Той крачеше надолу по един изключително дълъг коридор, когато някаква пластмасова лента, монтирана в пода, започна да свети. Невис спря и се намръщи.

Следата взе да премигва, сякаш го подканяше да я следва. Тя вървеше право напред, а на следващата пресечка завиваше надясно. Невис направи една крачка. Частта от линията, останала зад него, веднага угасна. Той разбра, че това е някакъв вид указател. Анитас, малко преди да му подстриже косата, беше измърморил нещо, че води някъде всички останали. Значи това бе начинът, по който го правеше. „Може ли кибертехнологът още да е жив или духът му да общува с компютъра на «Ноев ковчег»?“ Невис се съмняваше в това. Анитас му изглеждаше напълно мъртъв, а той имаше голям опит в умъртвяването. „Кой може да е тогава? Даунстар, разбира се! Тя трябва да е. Киборгът каза, че я е завел в контролната зала. Накъде в такъв случай ме води?“

Каж Невис спря и се замисли. В този костюм се чувстваше в пълна безопасност, но защо трябваше да поема рискове. Между другото Рика Даунстар беше подла, малка кучка. Тя спокойно можеше да го води тук и там, докато кислородът му съвсем свършеше. Невис колебливо се обърна и тръгна в посока обратна на тази, указана от блестящата, сребриста линия.

На следващата пресечка се включи зелена линия, насочвайки го наляво. Невис зави надясно. Коридорът завърши с двойка асансьори, които се движеха спираловидно. Този, който се движеше нагоре, отвори врати, но той се качи на другия и слезе три етажа надолу. Тук коридорът беше тъмен и водеше в двете посоки. Преди Невис да реши накъде да тръгне, се чу остър, метален шум. От стената излезе подвижна преграда и затвори пътя надясно. „Мръсна кучка, все още ме наблюдава!“ — изруга наум Каж Невис. Той погледна наляво. Там беше още по-тъмно и навсякъде бяха разпилени части и отломки от стари машини. Не му се понрави това, което виждаше. Ако Рика Даунстар си мислеше, че ще го вкара в някакъв капан като затвори една, две врати, явно грешеше.

Невис се обърна към подвижната стена, която преграждаше пътя му надясно. Вдигна крак и я ритна. Шумът беше ужасен. Той ритна отново и отново, а след това започна да удря и с бронираните си

юмруци. Влагаше цялата огромна екзоскелетна сила на ънкинския боен костюм.

Невис се ухили и прекрачи останките от стената, която доскоро преграждаше пътя му. Коридорът нататък ставаше мрачен и тесен. Той продължи напред към мястото, до което Рика Даунстар се опитваше да му попречи да отиде. Подът вече бе чист метал, а стените толкова тесни, че раменете му опираха в тях. Това явно беше изход, който водеше към някое определено важно място. Да, определено важно място. Защо иначе Даунстар щеше да се опитва да го спре?

Стъпалата му, подобни на чинии, кънтяха по металния под. Той вървеше. Ставаше все по-тъмно, но Невис бе изпълнен с решимост. Коридорът се стесни още повече и остро зави надясно. Трябваше с усилия да се промуши през отвора, с прибрани ръце и полусвити крака. Малко по-нататък се появи ивица светлина. Невис продължи напред. Изведнъж той спря рязко. Какво беше това?

Пред него имаше нещо подобно на черна топка, която се носеше свободно във въздуха. Каж Невис предпазливо се приближи.

Беше по-скоро топчица, малка и закръглена, не по-голяма от човешки юмрук. Невис се приближи на около метър и започна да я изучава. Още едно създание — грозно, колкото онова, което закуси с Джефри Лайън, но дори по-странно. Цветът му бе кафеникав, а формата — неправилна. Изглеждаше така, сякаш беше издялано от скала. Дори самото то приличаше на парче скала, но Невис знаеше, че е живо същество, защото имаше уста — мокра, черна дупка в каменистата кожа. Устата беше влажна, вътре се движеше някаква слузеста, зелена течност. Виждаше се и нещо подобно на зъби, но те изглеждаха като от метал. Невис забеляза, че са разположени в три реда и са покрити с гуменоподобна, пулсираща зелена плът.

Странното същество стоеше напълно неподвижно. В първия момент Невис си помисли, че то се рее из въздуха. Но когато дойде по-близо, разбра, че е сгрешил. Животното висеше в центъра на изключително фина паяжина, чиито нишки бяха толкова тънки, че изглеждаха невидими. Невис можеше да различи по-дебелите части от тях, които бяха в средата, но другите изтъняваха в края и колкото и да гледаше, не можеше да види къде паяжината е закачена в тавана и пода.

„Добре, паяк. Много странен паяк.“ Кожата му, която изглеждаше като от камък, го караше да мисли, че това е същество от живот, базиран на силициева основа. Чувал бе за такива планети, тук и там. Но те бяха изключителна рядкост, дяволски проклета рядкост. „Така, някакъв силициев паяк. Голяма работа!“

Каж Невис пристъпи още по-близо. „По дяволите!“ — мислеше си той. Паяжината или това, което приличаше на паяжина... проклетото нещо не висеше на паяжина, а беше част от нея. Тези фини, прозрачни, блестящи нишки излизаха от тялото му. Не можеше да различи дори как са свързани с него. И бяха много повече, отколкото бе смятал — стотици, дори хиляди нишки. Повечето от тях толкова тънки, че дори да се доближеше до тях, не можеше да ги види. Трябваше да извие главата си под определен ъгъл и тогава те заблестяваха в блед сребрист цвят.

Невис направи крачка назад, чувствайки се неловко, въпреки бронята на ънкинския боен костюм. Зад силициевия паяк струеше силна светлина и сигурно там беше изходът. Там имаше нещо важно. Затова и Рика Даунстар се опитваше да му попречи да стигне дотам.

„Това е“ — ухили се доволно той. Там сигурно беше проклетата контролна зала. Рика сигурно вече трепереше вътре от страх и беше сложила този паяк като последен свой страж. Наистина той беше гадно създание, от което го побиваха тръпки, но какво пък толкова можеше да му направи?

Блестящите, оцапани с кръв, назъбени остриета се затвориха около най-близката видима нишка с неочаквана лекота. Блестящи, оцапани с кръв, назъбени парчета ънкински метал изтракаха на пода.

Цялата паяжина започна да вибрира.

Каж Невис погледна с ужас към долната си дясна ръка. Половината от клещите му бяха отрязани. Гърлото му се сви от злоба и яд. Той направи крачка назад, после още една и още една, увеличавайки разстоянието между себе си и „нещото“.

Хилядите тънки нишки, по-тънки от конец, се превърнаха в хиляди крака. Те оставяха хиляди дупчици в стените и набраздяваха металния под там, откъдето минаваха.

Невис побягна. Той все още беше пред „нещото“, но скоро стигна до тесния коридор. Докато се опитваше да свие масивните си ръце и да се промуши, вървящата паяжина го хвана. Черната топка подскачаше,

увиснала на хиляди крака, устата ѝ пулсираше и разкриваше металните зъби. От гърлото на Невис излязоха ужасяващи звуци. Хиляди мономолекулярни силициеви ръце започнаха да го обгръщат.

Невис направи последен опит да стигне до черната топка. Да смачка главата на паяка, да я направи на пихтия, но ръцете бяха навсякъде. Те се движеха апатично, но упорито го обгръщаха. Невис се опита да ги отблъсне и те преминаха през метала, плътта и костите му. Кръвта бликна от отрязаната му китка. Невис изпищя, кратко. После вървящата паяжина стегна прегръдката си.

В пластмасата на празната цистерна се появи тънка пукнатина. Котенцето не трепна. Цепнатината се разшири. Хевиланд Тъф бръкна вътре, хвана котенцето и го вдигна към лицето си. Беше дребно и слабовато — може би бе предизвикал раждането му преждевременно. Трябваше да е по-внимателен при следващия си опит. Този път, несигурен в действията си и безпокоен от недоброжелателен, скитащ тиранозавър, беше прекъснал работата си и в резултат бе действал с определена, напълно неподходяща прибързаност.

Въпреки всичко, Тъф определяше опита като успешен. Котенцето измяука. Убеден беше, че е необходимо да го храни с мляко от капкомер, но не се и съмняваше, че е напълно подходящ за тази задача. Очите на котето бяха полуотворени, а дългата му козина — все още мокра от флуидите, от които току-що беше излязло. „Нима и Гъбарко някога е бил толкова малък?“

— Не мога да те нарека Гъбарко — каза сериозно Тъф на своя нов приятел. — Генетично ти си той, но Гъбарко си е Гъбарко, а ти си ти, така че не искам да те обърквам. Ще те нарека Хаос, напълно подходящо име за приятел на Бъркотия.

Котенцето се размърда в шепите му и затвори едното си око, сякаш беше разбрало, но Тъф знаеше — всички котки имат парапсихологични умения.

Той се огледа наоколо. Нямаше какво повече да прави тук. Може би беше време да открие своите коварни и недостойни спътници и да се опита да стигне до някакво взаимно, благотворно, компромисно решение. Тъф прегърна Хаос и тръгна да ги търси.

Рика Даунстар забеляза, че червената лампичка на Каж Невис угасна, но писъците му още ехтяха по дългите коридори. Сега всичко опираше до тях двамата с Тъф, което пък на практика означаваше, че е господарка на „Ноев ковчег“.

„Какво, по дяволите, ще правя с него?“ — питаше се тя. Трудно ѝ беше да реши. Да го продаде на търг на някои голям консорциум? Съмнително. Не можеше да даде такава мощ в ничии ръце. Все пак, властта опорочаваше и корумпираше. Може би трябваше да го запази и сама да го управлява? Тя вече бе достатъчно корумпирана, нищо нямаше да ѝ стане. Но щеше да се чувства ужасно самотна на тази огромна морга. Да си наеме екипаж, да качи на борда приятели, любовници, лакеи? Не, не можеше да се довери на никого. Рика се намръщи. Е, добре, оказваше се, че проблемът е сложен, но тя имаше много, много време, за да го разреши. Щеше да мисли за това по-късно.

Точно сега я очакваше друг, по-неотложен проблем. Тъф току-що беше напуснал централната клонингова зала и се мотаеше по коридорите. Какво щеше да прави с него?

Рика се наведе над екрана. Вървящата паяжина беше в топлата си и уютна бърлога и вероятно още се хранеше. Четиритонният овен-валяк бе в главния коридор на шестия етаж. Той се търкаляше напред-назад като огромно гюле, блъскаше се бясно в стените, търсеше да премаже нещо органично, за да се нахрани. Тиранозавърът беше в дясното крило. „С какво се занимава?“ Рика поиска повече информация и се усмихна. Ако можеше да се вярва на компютъра, влечугото се хранеше. Но с какво? Изведнъж ѝ просветна. Сигурно хапваше останките от Джефри Лайън и качулатия дракула, те се намираха приблизително на същото място.

Биооръжията бяха близо до Тъф, но за съжаление той рязко се отклони в противоположна посока. Може би тя трябваше да му уреди среща?

Знаеше, че Тъф не може да бъде подценяван. Веднъж вече се бе спасил от тиранозавъра, сигурно щеше да го направи и още веднъж. Дори и да го изпратеше на шестия етаж при овена-валяк, възникваше същият проблем. Тъф имаше някаква природна, генетична хитрина и лукавство. Никога нямаше да успее да води стария Тъфи за носа, както

бе направила с Невис. Той беше прекалено хитър и съобразителен. Спомни си всички игри, които бяха изиграли заедно на борда на „Рог на изобилието“. В тях Тъф неизменно беше победител.

Да освободи още няколко биооръжия? Това можеше да направи без проблем. Рика Даунстар се поколеба. „Е, какво пък толкова, по дяволите — помисли си тя. — Има и по-лесен начин.“ Време беше сама да си свърши работата.

Върху облегалката на капитанския стол беше закачена диадема от разноцветен метал. Рика я бе открила преди това в един от складовете до командната зала. Сега я взе, прекара я през скенера, за да провери електрическата ѝ верига, а после я сложи на косата си. Надяна шлема, закопча костюма и извади игломета от кобура си. Още един път трябваше да слезе долу и да свърши най-трудната работа.

Скитайки се из коридорите на „Ноев ковчег“, Хевиланд Тъф откри някакви превозни средства — малки, открити автомобили с три колела и големи каучукови гуми. От доста време вървеше, преди това бе стоял прав и се бе свивал под масата, за да се скрие от тиранозавъра. Най-после с удоволствие можеше да седне. Той подкара с малка, постоянна и напълно подходяща скорост. Облегна се на удобната седалка и се загледа напред. Хаос се взеше сгушен в прегръдката му.

Тъф пропътува няколко километра по широкия коридор. Той беше внимателен и съзнателен шофьор. На всяко кръстовище спираше, оглеждаше се наляво, след това надясно и избираше посоката си преди да продължи. Два пъти направи завой, подтикван от здравата логика или от чиста прищявка, но все пак гледаше да се придържа към по-широките коридори. Само веднъж спря, за да разгледа две врати, които му се сториха по-интересни. Не видя нищо, не срещна никого. От време на време Хаос се размърдваше в ръцете му.

Тогава в далечината напред забеляза Рика Даунстар. Хевиланд Тъф спря автомобила си на една голяма пресечка. Огледа се надясно и учудено премигна няколко пъти. След това погледна наляво. После се обърна напред, скръсти ръце над корема си и я загледа как идва. Рика Даунстар се приближаваше бавно към него и спря на около пет метра.

— Излязъл си да покараш, а, Тъф? — попита тя. В дясната си ръка държеше обичайния за нея игломет, а в лявата — намотано кълбо

от каишки, някои от които се влачеха по пода.

— Наистина — каза Хевиланд Тъф. — Известно време бях доста зает. Къде са другите?

— Умрели. Загинали. Хвърлили топа. Покойници. Елиминирани от играта. Останахме ти и аз, Тъф.

— Позната ситуация — монотонно изрече Тъф.

— Това е последната игра, Тъф. Преиграване няма да има. И този път печеля аз.

Тъф галеше Хаос и не отговори.

— Тъф — продължи любезно Рика, — ти си напълно невинен. Нямам нищо против теб. Можеш да се качиш на кораба си и да си вървиш.

— Ако имате предвид „Рог на изобилието от отлични стоки на ниски цени“, ще съм принуден да ви напомня, че той получи тежки поражения и все още не е бил поправен.

— Вземи тогава някой друг кораб — предложи Рика.

— Не мисля така — отговори Тъф. — Моите претенции към „Ноев ковчег“ несъмнено възникнаха по-късно от тези на Селис Уаан, Джефри Лайън, Каж Невис и Анитас. Но както сама казахте, те вече са покойници и в такъв случай моите права с нищо не са по-лоши от вашите.

— Не съвсем — поклати глава Рика Даунстар и вдигна оръжието си. — С него претенциите ми са по-големи.

Хевиланд Тъф погледна към котето в ръцете си.

— Нека това бъде първия ти урок, колко е труден животът във вселената. Какво значение има честността, когато едната страна държи оръжие, а другата — не. Бруталност и жестокост управляват навсякъде, а интелигентността и добрите намерения са потъпквани с презрение. — Той се обърна към Рика Даунстар. — Госпожо, не мога да не призная вашето преимущество. И все пак трябва да протестирам. Покойните членове на нашата група ми признаха пълен дял, още преди да се качим на борда на „Ноев ковчег“. По мое мнение, вие съответно не бяхте включена. Вследствие на което аз притежавам и известни законни правомощия и предимства. — Той вдигна единия си пръст. — Още повече, повдигайки въпроса за собствеността на този кораб, смятам, че с нея трябва да бъде удостоен човек, който има възможностите да се възползва от това. „Ноев ковчег“ трябва да бъде

командван от личност, вече демонстрирала талант, интелект и воля, за да бъдат използвани максимално и рационално безбройните му възможности. Предявявам мнение, че аз съм тази личност.

Рика Даунстар се ухили.

— О, така ли?!

— Наистина — каза Хевиланд Тъф. Той събра дланите си и повдигна Хаос, така че Рика да може да го види. — Вижте моето доказателство. Изследвах този кораб и изучих изгубените тайни на изчезналата Земна империя. Преживяването беше изключително завладяващо и това е причината да горя от желание да го повторя. На практика, реших да се откажа от невежеството и тъпотата на търговията, в името на достойната и благородна професия на екологичния инженер. Бих се надявал, че няма да се опитате да застанете на пътя ми. Бъдете уверена, че ще ви осигуря подходящ транспорт до Шанделор и лично ще бъде отговорен да получите цялата сума, която ви е била обещана преди пътуването от Джефри Лайън и останалите.

Рика Даунстар поклати изумено глава.

— Ти си безценен, Тъфи. — Тя пристъпи напред, като въртеше игломета на пръста си. — Значи си мислиш, че трябва да получиш този кораб, защото можеш да го използваш, а аз — не?

— Напълно сте схванали същността на въпроса — одобрително кимна Тъф.

Рика отново се засмя.

— Ето, вземи, това не ми трябва. — Тя му подхвърли игломета си.

Тъф се протегна и го хвана във въздуха.

— Изглежда, че моите претенции неочаквано и решително биват подсилени. Сега мога да ви заплаша, че ще ви застрелям.

— Но няма да го направиш — заяви Рика. — Правилата, Тъф. Ти винаги играеш по правилата. Аз съм детето, което обича да ги нарушава. — Тя преметна каишките, които държеше през рамото си. — Впрочем, знаеш ли с какво се занимавах, докато ти си правеше котенце?

— Очевидно не знам — каза Хевиланд Тъф.

— Очевидно — повтори саркастично Рика. — Бях горе в контролната зала, Тъф. Играех си с компютрите, изучавах всичко,

което ми беше необходимо да знам за ЕИВ и за „Ноев ковчег“.

Тъф премигна.

— Наистина.

— Горест има огромен, първокласен екран. Мисли си за него като за голяма игрална дъска. Аз следях всеки ход на нея. Червените точки бяхте ти, останалите и аз също. А черните точки... Системата твърдеше, че те са биооръжията. Аз предпочитам думата „чудовища“. По-кратка и неофициална.

— Натоварена със силно допълнително значение — добави Тъф.

— Да, разбира се. Но да не се отклоняваме. Ние пробихме външната защита, справихме се и със заразен въздух. Но Анитас умря и реши да си отмъсти. Той пушна няколко чудовища на свобода. Качих се в контролната зала и наблюдавах как черните точки преследват червените. Но нещо липсваше. Знаеш ли какво?

— Подозирам, че това беше риторичен въпрос — отвърна Тъф.

— Наистина — подигравателно се засмя Рика. — Зелените липсваха, Тъф. Системата е програмирана да показва нашествениците в червено, собствените си биооръжия в черно, а екипажа в зелено. Разбира се, нямаше никакви зелени точки. Това ме накара да се замисля, Тъф. Чудовищната вътрешна защита очевидно беше последната отбранителна линия. Но дали бе предназначена да се използва само, когато корабът е напуснат?

Тъф скръсти ръце.

— Не мисля така. Щом съществува подобен екран, би трябвало да има и кой да го наблюдава. Още повече, ако системата симулативно показва нарушители, защитници и чудовища в различни цветове, възможността трите групи да бъдат едновременно активни на борда е прекалено вероятна.

— Да — каза Рика Даунстар. — А сега — ключовият въпрос.

Тъф забеляза някакво раздвижване зад нея и неспокойно се огледа.

— Извинете...

Рика му махна с ръка да не я прекъсва.

— Ако при нужда да бъдат отблъснати неприятели, тези ужасни зверове са били пускани на свобода, как екипажът на „Ноев ковчег“ се е предпазвал да не бъде изяден?

— Намирам се в неловко, но интересно затруднение — призна Тъф. — С голямо желание очаквам да науча отговора на тази загадка. Но се страхувам, че ще трябва да се откажа от това удоволствие. — Той прочисти гърлото си. — Далеч съм от мисълта да прекъсвам подобна завладяваща и увлекателна беседа. Все пак, чувствам се задължен да посоча, между другото... — Подът се разтърси под краката им.

— Да? — ухили се Рика.

— Чувствам се задължен да посоча — повтори Тъф, — че определено голям, хищен динозавър току-що се появи по коридора зад вас. В сегашния момент се опитва незабелязано да се промъкне насам, но опитите му не са особено успешни.

Тиранозавърът изрева.

Рика Даунстар не изглеждаше разтревожена.

— Сериозно ли?! — засмя се тя. — Нима очакваш да се хвана на тази стара шега, „обърни се, има динозавър зад теб“? Разчитах на много повече от теб, Тъф.

— Протестирам! Аз съм напълно искрен. — Тъф включи двигателя на автомобила си. — Наблюдавайте скоростта, с която активирах превозното си средство, за да успея да избягна идващото насам чудовище. Как можете да се съмнявате в мен, Рика Даунстар? Със сигурност чувате гръмотевичното приближаване на динозавъра и неговия мощен рев.

— За какъв рев става дума? — попита учудено Рика. — Не, сериозно, Тъф, аз ти говорех нещо. Отговорът. Забравихме напълно за нашата загадка.

— Наистина — каза Тъф.

Динозавърът се приближаваше към тях с опасна скорост. Беше в лошо и глупаво настроение, а ревят му пречеше да се чуват думите на Рика Даунстар.

— Хората от Инженерните екологични войски не са се занимавали единствено с клониране, Тъф. Да, те са можели да създадат в техните цистерни живи форми от сигурно хиляди светове, но това не е единственото, което са умеели. Човъркали са и в тяхната ДНК, променяли са тези живи форми, за да станат подходящи за нуждите им.

— Разбира се — съгласи се Хевиланд Тъф. — Извини ме, но сега се страхувам и трябва да избягам от динозавъра.

Тиранозавърът беше само на десетина метра зад Рика. Огромната му опашка се извъртя, удари стената и автомобилът на Тъф се разтърси. Лигите му капеха, а масивните му крака с големи, остри нокти с неприлично нетърпение разсичаха въздуха.

— Това ще е грубо и неетично — каза Рика. — Виждаш ли, Тъф, ето го отговорът. Тези биооръжия, тези чудовища са държани в стазисно поле в продължение на хиляда години, дори и повече. Но те не са обикновени чудовища. Те са създадени със специална задача — да предпазват кораба от нашественици и те генетично са били манипулирани да вършат само това.

Тиранозавърът направи още една, две крачки и сянката му вече падаше върху Рика.

— Как са били манипулирани? — попита Тъф.

— Вече си мислех, че няма да попиташ — въздъхна Рика. Тиранозавърът се наведе напред, отвори огромните си челюсти и ги склочи около главата ѝ. — Психотехнология — обяви тя отвътре.

— Наистина — кимна Хевиланд Тъф.

— Това е било във възможностите на психотехнологията — продължи Рика от устата на тиранозавъра. Тя вдигна ръка и махна нещо от зъбите на чудовището. — Повечето от тези зверове са били напълно безмозъчни, само първични инстинкти. Инженерите са им заложили антипатия към тези инстинкти. Колкото по-сложни чудовища са създавали, толкова по-послушни са били те. Инструментите за контрол са психотехнологични бустери. Много малки неща, подобни на диадеми, аз нося сега една от тях. Тя кара повечето чудовища да ми се подчиняват, а други — да ме избягват.

Рика излезе от устата на динозавъра и го шляпна звучно по бузата.

— Долу, моето момче! — заповяда тя.

Чудовището изрева и сведе глава. Рика развърза каишките, които носеше, направи импровизирани седло и юзди и ги надяна на врата и муцуната му.

— През цялото време, докато говорехме аз го контролирах — обясни разговорчиво Рика. — Извиках го да дойде тук. Много е гладен.

Изяде Лайън, но той беше дребен и мъртъв, а и не е ял нищо от хиляда години.

Хевиланд Тъф погледна игломета, който все още бе в ръката му. Оръжието изглеждаше по-безполезно от всякога.

— Ще съм особено щастлив да му направя стегозавър.

— Не, благодаря — отказа Рика и оправи юздите си. — Вече не можеш да излезеш от играта, Тъфи. Искаше да играем, но се страхувам, че загуби всичко. Трябваше да се оттеглиш когато ти давах възможност да го направиш. Да разгледаме отново твоите претенции, какво ще кажеш? Лайън, Невис и другите ти обещаха пълна дял, но от какво? Страхувам се, че сега ще трябва да получиш своята пълна част, независимо дали го желаеш или не — пълна част от това, което получиха и те. Толкова за твоите законни искания. Колкото до моралните ти претенции, позоваващи се на това, кой по-добре използва възможностите на кораба... — Тя шляпна динозавъра още веднъж и се ухили. — Мисля, че вече ти демонстрирах достатъчно. Долу, още малко! — Чудовището се наведе и главата му опря в пода. Рика Даунстар седна на врата му. — Стани! — заповяда тя и животното се подчини.

— Следователно оставяме законността и морала настрана и се връщаме отново към насилието — обобщи Тъф.

— Страхувам се, че е така — отговори Рика от врата на гигантския гуцер. — Само не ми казвай, че не съм играла честно, Тъф. Аз имам динозавър, а ти — моя игломет. Може да отправиш щастлив, точен изстрел, така че и двамата сме въоръжени. — Тя се засмя. — Само че аз съм въоръжена до зъби.

Хевиланд Тъф подхвърли игломета нагоре. Беше добро хвърляне и Рика без усилие го хвана.

— Какво става? Отказваш ли се?

— Вашите понятия за честност дълбоко ме впечатлиха — каза Тъф. — Не желая да ползвам никакви предимства. Вие имате претенции и аз имам претенции. Вие имате животно. — Той погали котенцето. — И аз имам животно. Сега имате оръжие.

Тъф запали двигателя и включи на задна скорост. Автомобилът започна да се отдалечава от пресечката с максималната за движение назад скорост.

— Както искаш — въздъхна Рика Даунстар. Омръзнало ѝ бе да играе. Чувстваше се малко тъжна. Тъф се опитваше да обърне колата си и да тръгне напред. Тиранозавърът отвори широко уста и по половинметровия му език потече слюнка. Той изрева и това беше рев на първичен глад, глад на милиони години. Ехото отекна по безкрайните коридори.

Чудовището с трясък навлезе в пресечката. Двадесет метра по-нататък, в по-малкия перпендикулярен коридор, микрокомпютърното съзнание на плазменото оръдие взе под внимание факта, че в огневия му сектор се е появил обект с размери, превишаващи тези, заложи в паметта му. Последва тихо изщракване.

Хевиланд Тъф обърна глава, за да си запази очите от блясъка и закри Хаос с тялото си, за да го предпази от взривната вълна и ужасния грохот. За радост всичко трая доста кратко, макар че миризмата на печен гушер щеше да се усеща с години и стените в този сектор трябваше да бъдат подменени.

— И аз имам оръжие — каза Хевиланд Тъф на своето коте.

По-късно, значително по-късно, „Ноев ковчег“ беше почистен, а той, Бъркотия и Хаос удобно се бяха настанили в капитанския стол. Тъф премести целия си багаж, погрижи се за мъртвите тела, откри как да успокои изключително шумното същество, което се търкаляше по шестия етаж, а после методично започна да изучава кораба. На втория ден откри склад за дрехи, но мъжете и жените от ЕИВ се оказаха по-ниски и по-слаби от него, така че никоя от униформите не му стана.

Все пак той откри шапка, която веднага му хареса. Беше зелена, с широка козирка и пасна идеално на върха на плешивата му млечнобяла глава. Отпред със златен конец бе избродирана буквата „тета“, знакът на имперските войски.

— Хевиланд Тъф — произнесе на глас, гледайки се в огледалото. — Екологичен инженер.

„Звучи доста правдоподобно“ — помисли си той.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.